MONICA TAYLOR
Prinţesa
I W V
fără palat
Traducerea şi adaptarea în limba română de IRINA POPESCU-TISMANA
ALCRIS M94

Prolog

După ceremonie, cerul se limpezi şi ceaţa groasă care acoperea câmpia încă de dimineaţă, se împrăştie în cele din urmă. Când Lorelei McGee înaintă pe peronul bisericii, o rază palidă de soare îi mângâie obrazul. Tânăra se înfioră şi-şi strânse în jurul umerilor mantoul greu de lână pe care i-l împrumutase mătuşa Melinda.

Bărbaţi în costume sobre părăsiră naosul cu un pas încet şi solemn, purtând un sicriu acoperit cu jerbe de flori somptuoase. Câţiva prieteni se îngrămădiră în jurul lui Lorelei, împărtăşind suferinţa de care era cuprinsă tânăra, văzându-l pe tatăl său dus pe ultimul drum. Majoritatea dintre ei erau în vârstă şi suferinzi, unii nu se deplasau decât foarte greu. Totuşi, pentru nimic în lume n-ar fi lipsit să-şi ia adio de la Vincent McGee.

Lorelei inspiră adânc şi-şi înghiţi lacrimile. Aerul era impregnat de mirosurile marine ale oceanului din apropiere. La picioarele lor se întindea San Cristóbal, un orăşel cuibărit în nordul Californiei între munţii Sisikon şi Pacific.

Tatăl lui Lorelei fusese sedus de acest oraş, de vecinătatea curioasă dintre casele victoriene şi imobilele ultramoderne. Chiar biserica, o superbă construcţie avangardistă, se integra perfect acestei arhitecturi, heteroclită şi armonioasă totodată. În anumite ore ale zilei, soarele lumina vitraliile proiectând pe sol pete sclipitoare de culoare; seara, clădirea părea să se contopească în întuneric cu impozanta pădure de pini care domina împrejurimile.

La mai puţin de un kilometru de biserică, strada principală îşi etala prăvăliile cu vitrine viu luminate şi ferestre împodobite cu jardiniere înflorate.

După Vincent McGee, San Cristóbal reconcilia lumea modernă cu cea a secolului XIX. Acolo se refugiase celebrul regizor, de fiecare dată când voise să scape de dezordinea şi tracasările vieţii lui tumultuoase. Cu patruzeci de ani în urmă, cu mult înaintea naşterii lui Lorelei, construise o casă magnifică pe faleză şi se retrăsese.

Lorelei oftă. Vincent se stinsese liniştit în casa pe care o iubise atât de mult.

Unchiul Thad o luă uşor de braţ întrerupând-o din visare şi ea îi adresă un biet zâmbet.

— Totul a decurs bine?

— Foarte bine, Lorelei, stai liniştită. Rosalind părea un pic iritată, dar asta n-are nicio importanţă. Ceremonia a fost perfectă.

Lorelei dădu din cap. Pastorul era foarte tânăr şi nu prea-l cunoscuse pe Vincent. Acesta ieşea rar în ultimii ani şi nu-i primea decât pe vechii ei prieteni de altă dată. Totuşi, reverendul Burns se achitase bine de sarcina lui şi ţinuse o slujbă emoţionantă.

Mai mulţi prieteni ai lui Vincent ţinuseră să evoce memoria tovarăşului lor dintotdeauna, amintind asistenţei cât de diferit era omul faţă de imaginea prezentată de ziare.

— Era să izbucnesc în plâns când Sam a luat cuvântul! remarcă Lorelei îndreptându-se spre maşină.

Thad chicoti.

— Iar eu am crezut că o să mor de râs când a început să povestească întâmplări de pe vremurile de la Stan Studio! Doamne! Ce epocă!

— Nu mi-ai vorbit niciodată de acel episod cu elefantul.

Şoferul deschise portiera şi Lorelei se instală în luxosul BMW al lui Vincent. Thad, foarte obosit, o urmă cu

greu, dar privirea sa păstra vioiciunea şi maliţiozitatea de altă dată.

— Cum? N-ai auzit niciodată această poveste nemaipomenită? Nu-mi vine să cred! declară el aşezându-se lângă nepoata sa.

Maşina o luă spre cimitir.

Cu excepţia câtorva intimi care-i însoţiră pe Thad şi Lorelei, ceilalţi invitaţi trebuia să se ducă direct la casa McGee unde masa tradiţională urma să fie servită mai târziu. După aceea vor asista cu toţii, în semn de omagiu, la proiecţia filmului drag lui Vincent *Doctorul Doom*.

Melinda, care trecea drept maestră în arta de a organiza serate, se ocupase de toate. Cu o figură gânditoare, Lorelei aruncă o privire bătrânei doamne îmbrăcată în mătase mov, care urca în limuzină.

— Mi-e teamă ca Melly să nu fie depăşită. Nu mă aşteptam la atâta lume!

Prietenii tatălui său erau adorabili, dar aparţineau unei generaţii care iubea viaţa şi nu scăpau nicio ocazie să se distreze. Actorii de altă dată ştiau să se distreze şi Lorelei avea o amintire minunată despre recepţiile pe care le dădea Vincent. Anii trecuseră, obişnuinţele rămâneau. Aceşti invitaţi nu se vor mulţumi numai cu apă minerală şi toasturi! se gândi Lorelei cu nelinişte.

— Câte lăzi de şampanie a comandat tata?

— Suficiente, nu-ţi face griji! Lui Vincent îi plăceau petrecerile şi precis nu s-a zgârcit, ştiind că va fi

ultima. Totul va decurge bine şi se va putea spune încă o dată că şampania a curs în valuri la Vincent McGee.

— Să dea Dumnezeu să iasă bine! Sper că Pat şi Peter nu se vor certa.

Pat şi Peter, doi actori comici, debutaseră de foarte tineri în vodeviluri. Mai târziu, s-au făcut cunoscuţi la radio, iar la televiziune, anii cincizeci îi făcuseră celebri. Către 1965, succesul apunând, se stabiliseră în California unde făcuseră avere cu o agenţie imobiliară. În ultimul

timp, filmele lor reveniseră la modă.

Deşi inseparabili, Pat şi Peter se certau încontinuu şi prietenii lor susţineau că se urăsc.

— Se vor comporta bine! replică Thad pe un ton liniştitor. Fiecare dintre noi ţine ca această zi să fie excepţională. O datorăm memoriei lui Vincent.

Lorelei aruncă o privire afară şi-şi muşcă buzele.

— Voi aţi fost adevărata lui familie. Regret că n-am stat mai mult lângă el.

Thad îi luă mâna şi o strânse blând.

— Chiar Vincent a dorit ca lucrurile să se petreacă astfel. A murit fericit, draga mea… Ţi-o pot afirma.

Thad avea dreptate. Dar pe Lorelei şi tatăl său îi unea o profundă afecţiune şi-i va fi teribil de dor de el. Singura consolare a tinerei era că dusese o existenţă conformă cu dorinţele lui.

— Ce vrei să faci cu casa? o întrebă brusc Thad, în timp ce limuzina se îndrepta spre micul drum ce ducea la cimitir.

— Intenţionez s-o păstrez.

Thad îşi ridică sprâncenele, vizibil mirat.

— Doar nu vorbeşti serios? Ai avut timp să faci turul proprietăţii?

— Nu, nu încă, recunoscu ea cu un mic zâmbet. La drept vorbind… nu ţineam cu adevărat. S-a schimbat mult în patru ani?

— Hm… nu, nu cred. Îl adoram pe tatăl tău, vezi tu, dar… această casă! Ce extravaganţă! N-am înţeles niciodată de ce a construit-o.

— Nici eu. Totuşi, m-am ataşat de ea. Mi-ar plăcea s-o locuiesc din nou.

Thad o privi cu coada ochiului şi Lorelei îşi înăbuşi un zâmbet. Să mai spui că aceeaşi privire zdrobise atâtea inimi în anii treizeci! Dragul unchi Thad! O ţinuse deasupra cristelniţei la botez şi-şi luase întotdeauna în serios rolul de naş. Era vizibil că intenţia pe care şi-o exprima nepoata lui de a păstra casa McGee, îl tracasa.

Tânăra părea atât de fragilă şi de vulnerabilă! se gândi Thad contemplând-o îndoioşat. Mantoul lui Melly, prea larg pentru ea, o făcea să pară şi mai plăpândă. Buclele ei castanii încadrau o faţă palidă şi delicată, ca apoi să cadă pe umeri, dându-i aerul unei

fetiţe. Ochii mari de un albastru limpede îi evocaseră întotdeauna apele golfului Capri.

Capri… Acolo o dusese pe a treia sa soţie în voiaj de nuntă. Sau oare era a patra? se întrebă el puţin iritat. Nu, era Penelope… încă îi vedea acei pantaloni mulanţi pe care-i purta atunci. Şi de asemenea cea de a şasea! Ce nebunie… Era cât pe ce să-l ruineze. „Să nu ne mai gândim!” hotărî el cu o mişcare din umeri dezamăgită.

— Pen nu va asista la masă, nu-i aşa?

Lorelei scuturǎ din cap.

— Nu. Tanti Melly nu suportă. Ciudat, nu?

— Bah… încrede-te în ea. Melinda a avut întotdeauna o judecată foarte sigură, remarcă Thad sec.

Lorelei se mulţumi să aprobe în tăcere. Ce s-ar fi făcut fără prezenţa liniştitoare a lui Melly? în realitate, aceasta nu era mătuşa ei. Dar pentru Lorelei, făcuse întotdeauna parte din familie, ca şi Thad.

— N-am ştiut niciodată de ce s-au certat, ea şi Pen.

— Ei bine, totul a început când Melly i-a suflat rolul lui Ambre din *Lumina zilei*. Îţi aminteşti?

Lorelei se abţinu să spună că acel film obţinuse un Oscar în 1939 şi la acea dată, ea nu se născuse încă. Thad uita uneori diferenţa de vârstă care-i separa!

Când fiica lui venise pe lume, cu douăzeci şi şase de ani în urmă, Vincent McGee se îndepărtase deja de

Hollywood şi trăia în afara agitaţiei studiourilor. Sosirea acelui bebeluş îl coplepise, chiar dacă se afla la vârsta de a fi bunic.

Lorelei crescuse în mijlocul prietenilor tatălui ei, toţi vechi glorii ale Hollywoodului. Diferenţele mari de vârstă n-o deranjaseră niciodată pe tânără. Uneori se întrebase

dacă n-ar fi trebuit să facă un efort pentru a cunoaşte alţi tineri.

Lorelei alungă acest gând şi se uită pe geam. Maşina tocmai se oprea în faţa cimitirului. Acesta era situat în vârful unei faleze. Faţa lui Lorelei se lumină în faţa frumuseţii care-ţi tăia respiraţia a peisajului din faţa ochilor. Încă o dată, Vincent ştiuse ce alege!

Thad îşi ajută nepoata să coboare şi ea îşi ridică gulerul mantoului, înfrigurată. O jumătate de duzină de persoane erau deja strânse în jurul mormântului şi-i adresară zâmbete compătimitoare. Lorelei se uită în jur şi răsuflă uşurată. Nu se aflau decât intimii tatălui ei. Fără reporteri, fără alţi indiscreţi.

Deşi Vincent McGee abandonase cinematograful de ani de zile, era încă destul de cunoscut şi tânăra se temea ca un ziarist mai insistent să nu descopere ora şi locul înmormântării. Se înfioră la ideea de a se vedea din nou hărţuită de un grup dezlănţuit de paparazzi.

Ca şi cum i-ar fi ghicit neliniştea, Thad îi strânse braţul cu un gest de îmbărbătare. Publicul n-o uitase niciodată pe fiica lui Vincent pe care ziarele o

supranumiseră, când era copil, Prinţesa McGee. Frumuseţea ei eterică, trăsăturile fine şi delicate, ofereau un contrast uimitor cu monştrii care populau filmele de groază, superb realizate de tatăl său. Fiica lui şi acel gust personal pentru fiinţe diforme ar fi putut inspira fantasticului regizor *Frumoasa şi bestia*.

Atunci când presa nu vorbea decât despre ea şi-i omagia extraordinara frumuseţe, Lorelei dispăruse din scenă. De la o zi la alta, renunţase la lumea showbusinessului şi a meseriei sale de manechin. De atunci, se ţinuse departe de flash-uri şi proiectoare.

Sprijinită de braţul naşului ei, tânăra adresă cu mâna un ultim sărut tatălui ei. Vincent aşteptase întotdeauna fără teamă această ultimă etapă a „minunatului voiaj al vieţii” şi ea spera ca speranţele lui într-o altă lume să se împlinească.

În sfârşit, ultimul discurs rostit, Lorelei se reculese singură o clipă, apoi se întoarse la maşină. Cu ochii plecaţi, se gândea la tatăl ei şi la recepţia organizată în cinstea regizorului, în casa de pe faleză.

Pierdută în gânduri, nu remarcă maşina decapotabilă parcată în faţa grilajului cimitirului, nici pe bărbatul de treizeci de ani aflat la volan. Părul lui des şi negru era tăiat scurt şi purta un costum bleumarin elegant, făcut la comandă. Degetele lui băteau nervoase pe tabloul de bord în timp ce ochii-i verzi fixau cu o privire dură mormântul în care dispărea sicriul lui Vincent McGee.

Capitolul 1

Lucas Messina aşteptă ca ultima limuzină să părăsească cimitirul, apoi dădu drumul la motor şi demară în trombă. Un pic mai devreme, se dusese să se reculeagă în faţa cavoului familial, cum făcea de mai multe ori pe an.

Lui Lucas nu-i plăceau cimitirele. Era un om plin de forţă şi vigoare, care se bucura din plin de viaţă. Dar în copilărie fusese învăţat să cinstească memoria morţilor şi să le respecte amintirea. Când se simţea slab sau dezamăgit în faţa greutăţilor existenţei, venea să capete un pic de curaj lângă cei care suferiseră şi luptaseră înaintea lui.

În această lume modernă căreia puţin îi păsa de tradiţii, Lucas bănuia că părea demodat. Dar puţin îi păsa.

Gânditor, o luă pe drumul sinuos la volanul Fordului său decapotabil. Era un model din 1936, descoperit în urmă cu opt ani la un negustor de fier vechi. Era propusă pentru dezasamblare, dar se îndrăgostise de ea.

Luni de zile îşi pierduse timpul să pună această maşină în stare de funcţionare şi era foarte mândru de rezultat. Nu numai că poseda o adevărată bijuterie, dar se putea lăuda că o făcuse cu propriile lui mâini. Lucas făcea parte din acei oameni cărora le plăceau să-şi contemple rodul muncii lor.

Câteva minute mai târziu, ajunse la birourile

Societăţii de construcţii Messina şi parcă în spatele imobilului. Iată că trecuseră deja doi ani de când se hotărâse să-şi stabilească sediul companiei lui la San Cristóbal. Totuşi, în aceste ultime luni, călătorise în interes de afaceri şi petrecuse foarte puţin timp în localurile clădirii.

Cu un pas atletic, Lucas urcă scările şi pătrunse în biroul lui, la ultimul etaj al imobilului. O imensă fereastră oferea vederii o panoramă splendidă asupra oceanului. Fără a arunca măcar o privire, Lucas îşi desfăcu cravata şi luă teancul de corespondenţă pe care i-l întindea secretara.

— A venit Sal? întrebă el.

— Sal este în sala de conferinţe, răspunse Lisa Bergen, care-l urmase. Raportul săptămânal se află pe

birou şi am scos şi lista de prieteni pe care mi-ai cerut-o. Victor Cabot ar vrea să ştie dacă eşti liber să prânzeşti luni cu el.

Tânăra aruncă o scurtă privire pe agendă şi continuă:

— Şeful personalului a primit câţiva candidaţi pentru postul de inginer cu aprovizionarea. Doreşte să stabileşti câteva interviuri la sfârşitul săptămânii. I-am spus că vei fi disponibil.

— Perfect, mormăi Lucas, consultându-şi robotul telefonic.

— Altceva?

— Peter informează că Laguna este o reuşită totală. Ultima vânzare a avut loc chiar azi dimineaţă.

Lucas clătină din cap şi-şi promise să trimită o scrisoare personală şefului de proiect al Lagunei. Acest ansamblu de locuinţe de vacanţă se vânduse extraordinar de bine, mai ales dacă ţineai cont de conjunctura proastă. Piaţa imobiliară era în recesiune.

— Ce se întâmplă la Mountain Falls?

— După Jerry, proiectul interesează un mare număr de persoane, răspunse secretara. Conform previziunilor, optzeci la sută dintre case vor fi vândute începând cu

sfârşitul lunii.

— Grozavă veste.

Reuşita celor două proiecte pe care le lansase recent păreau să depăşească speranţele. Iată ce va

plăcea investitorilor şi-i va hotărî pe bancheri să-i împrumute toţi banii de care avea nevoie! Viitorul se anunţa bun. Dar Lucas nu intenţiona să se culce pe lauri.

— Mă duc să-l văd pe Sal, spuse el ieşind din birou. Vom fi în conferinţă până la ora patru. Trebuie să plec devreme, diseară.

Lisa făcu ochii mari, uluită. Din câte îşi amintea, patronul ei nu plecase niciodată de la birou înaintea ei. Mai mult, era întotdeauna primul care venea şi ştia că-şi lua frecvent dosare pentru a le studia în weekend.

Ce se întâmpla atât de excepţional?

Roasă de curiozitate, tânăra se abţinu totuşi să pună cea mai mică întrebare. Lucas era un patron adorabil, dar nu încuraja familiaritatea şi nu lăsa să se strecoare nicio informaţie privitoare la viaţa lui particulară.

Lisa se întoarse la biroul ei, perplexă.

*

Salvatore Frattori era vărul lui Lucas şi lucra cu el de ani de zile. În realitate, cu diploma lui de arhitect, Sal ar fi putut să-şi exercite talentele oriunde. Alesese să rămână în întreprinderea de familie şi, deţinând o

mare parte din acţiuni, îşi câştiga confortabil existenţa şi avea satisfacţia să-şi vadă un mare număr din idei prinzând formă. Toate acestea datorită lui Lucas, care, după Sal, avea arta de a înlătura toate obstacolele ce apăreau în drumul lui şi conducea afacerea cu o mână de maestru.

— Hai să vedem! declară Lucas intrând cu un pas ferm în sala de conferinţe.

Planurile erau deja întinse pe masă şi el le examină cu atenţie, dând din cap din când în când.

— Nu-i rău… Îmi place mult linia acoperişurilor.

— Da, cred că este mai drăguţ aşa. Cât de uimitor pare, dar preţul nu va creşte prea mult.

Lucas continuă să studieze planurile unuia dintre proiectele cele mai ambiţioase puse în practică vreodată de către societatea Messina. Era vorba de construirea unui oraş în întregime nou, situat la sud de Seattle.

Casele desenate de Sal imitau stilul victorian, cu acoperişuri ascuţite şi verande. Străzile, de dimensiuni reduse, reînviau atmosfera oraşelor de altă dată. Comerţul, şcolile şi birourile erau grupate în centru, în aşa fel încât toţi locuitorii să se poată duce pe jos. De la lansarea publicitară, acest proiect cunoscuse un succes imens şi aproape toate casele se vânduseră înainte chiar de începerea construcţiei.

Nimeni în afară de Sal şi Lucas nu ştia câte ore de muncă asiduă precedase acest succes fulgerător.

— Ar trebui s-o duci pe Maria în vacanţă, remarcă Lucas. Ar fi un mod de a sărbători succesul acestui proiect.

— Chiar am vorbit acum câteva zile. Ştii că Maria şi-a pus în cap să mai aibă un bebeluş?

— De ce nu? O familie cu patru copii este o minunăţie.

— Uşor de spus! Nu prea te văd schimbând scutece sau dând un biberon la ora două dimineaţa.

Lucas nu răspunse. Până în prezent, se mulţumise să-şi umple cu cadouri numeroşii săi nepoţi, nepoate şi mici verişori. Totuşi, i se întâmpla să regrete că n-are copii. El care îi iubea atât! Dar pentru a fi tată, trebuia să se hotărască să se însoare…

La douăzeci de ani, Lucas ridicase o afacere pe care mulţi i-o invidiau. Întâlnise şi destule femei… Niciuna nu reuşise să rivalizeze cu prima lui pasiune – meseria. Trebuia să-şi reproşeze? Nu. De fiecare dată când îi venea acest gând, îl înlătura rapid.

— De ce n-ai petrece câteva zile la cabana de pe malul lacului? îi sugeră vărului său. În acest sezon, s-ar

putea să fie un pic de răcoare, dar colţul este atât de liniştit…

— Bună idee, o să vorbesc cu Maria. Şi ţie ţi-ar face bine o vacanţă. Când ai plecat ultima oară în concediu?

Lucas reflectă câteva secunde şi izbucni în râs.

— Imposibil să-mi amintesc! Nu-ţi face griji, voi pleca într-una din zile. Pe moment, adăugă el cu o voce serioasă, am un proiect important şi ţin să-l realizez.

— Da? Despre ce este vorba?

Fără a răspunde, Lucas se instală în spatele mesei imense de conferinţă şi-şi ridică mânecile cămăşii. Înţelegând că vărul său n-avea chef de confidenţe, Sal se aşează în faţa lui ca să examineze mai de aproape planurile întinse în faţa lor.

Înainte de sfârşitul zilei, Lucas trecuse în revistă fiecare detaliu al proiectului, de la instalaţii până la forma clanţelor uşilor. Această metodă permitea câştigarea de timp preţios în momentul construirii clădirilor. Reputaţia Societăţii Messina era fondată pe calitatea finisărilor şi grija de a-şi satisface clienţii. Lucas ştia exact ce voia şi obţinea acest lucru de la colaboratorii săi care munceau în acelaşi spirit ca el. Hotărârea şi entuziasmul lui erau astfel, încât le comunica întregului personal.

— Vincent McGee a fost înmormântat astăzi, murmură el privindu-şi pieziş vărul.

— Ah, da. Moartea lui a fost anunţată în ziare. Dar… Acolo te-ai dus azi dimineaţă? se interesă Sal, îndreptându-se brusc.

Lucas se mulţumi să facă un mic gest cu capul. Sal, şuieră uşor printre dinţi.

— Ai memoria lungă, nu?

— N-am dreptul să uit.

— Totul s-a petrecut cu ani în urmă. Datorită lui Dumnezeu, ne-am făurit un drum, de atunci. N-aveam nimic de-a face cu Vincent McGee.

— Cu el, nu. Dar există casa.

— O ruină!

— Te înşeli. Această casă reprezintă cu totul altceva. Cei din familia Messina au întreprins eforturi s-o construiască. Şi-au vărsat sângele. Şi Vincent McGee ne-a furat-o. Iată lucruri care nu se uită.

— Ce ai de gând să faci?

Un zâmbet amar apăru pe faţa lui Lucas.

— O ofertă pe care n-o vor putea refuza.

Sal îl privi pe vărul său fără a-i veni să creadă, dar se abţinu de la orice remarcă. Când ochii lui Lucas aveau această strălucire rece, era mai bine să eviţi orice discuţie!

Sal oftă din greu. Cum îl cunoştea pe Lucas, ştia că acea privire metalică nu prevestea nimic bun.

— Hm… eh… Asta n-are nimic de-a face cu fiica lui McGee, nu? întrebă el, cu o voce ezitantă, totuşi.

— Ce idee! De unde ţi-a venit să mă întrebi?

Sal ridică din umeri cu un aer vag.

— Uite aşa. Îmi amintesc că atunci când fotografia ei a apărut pe coperta de la *Vogue*, tu păreai… cam visător.

— Amesteci totul, Sal. Nu discutăm despre frumuseţea lui Lorelei. Vorbim strict despre afaceri.

— Da, bineînţeles, Lucas! răspunse repede Sal.

De ce naiba se aventurase pe un teren aşa de alunecos? îşi reproşă el, furios de această stângăcie.

Totuşi… ceva îi spunea lui Sal că nu era departe de realitate.

*

* * *

Evenimentele dramatice care-l opuseseră pe Vincent McGee familiei Messina avuseseră loc cu ani în urmă. Pentru Sal, povestea era încheiată. În schimb, fiica lui McGee – tânără, frumoasă şi atrăgătoare – nu putea bănui că Lucas aştepta încă ora răzbunării. La acest gând, Sal nu se putu împiedica să nu simtă un sentiment vag de milă pentru tânăra femeie.

*

Lorelei se lăsă să cadă pe un scaun şi scoase un oftat de uşurare. Ultimii invitaţi plecau, în sfârşit. Doar Thad şi Melly se aflau încă lângă ea. Instalaţi conforabil într-un colţ al salonului vast, flecăreau cu însufleţire. Fără îndoială că mai schimbau câteva bârfe legate de vechii prieteni, se gândi Lorelei cu un zâmbet afectuos.

Cât despre ea, era complet epuizată. Funeraliile tatălui său o lăsaseră fără vlagă. O copleşise o imensă tristeţe şi, pentru prima oară de la moartea lui Vincent, înţelesese ce vid urma acestei despărţiri.

Tânăra văzu dintr-odată tot ceea ce nu remarcase până în prezent: tapetul decolorat de lumină, aspectul tern şi prăfuit al mobilierului, covoarele uzate. Acest salon superb îşi pierduse fastul… O stucatură superbă ornamenta plafonul, ferestrele ofereau o vedere splendidă la ocean şi un şemineu gigantic, demn de un castel medieval, împodobea un perete. Dar timpul lucrase: să pui în bună stare casa lui Vincent nu va fi lucru uşor!

Era încă prea devreme să se gândească la aceste lucruri. În acea seară, o migrenă cumplită şi o oboseală imensă o conduseră devreme pe tânără până la camera ei.

— Urc să mă culc, declară ea întorcându-se spre Melly.

Aceasta îşi încreţi sprâncenele, îngrijorată.

— Încearcă să dormi, draga mea.

— Dacă există cea mai mică problemă, ne vom ocupa noi, îi spuse Thad cu o voce liniştitoare.

Lorelei le adresă un surâs plin de recunoştinţă şi se retrase. O scară largă de marmură ducea la etaj. Lorelei contemplă cu un aer visător balustrada de acaju pe care se distra să alunece când era mică, provocând groaza servitorilor care o surprindeau.

Copilăria ei era aşa departe… Servitorii părăsiseră de mult locuinţa mare şi balustrada avea mare nevoie de a fi reparată. Clătinându-se, Lorelei împinse uşa camerei, îşi scoase îmbrăcămintea, se aruncă pe patul cu baldachin şi

adormi imediat.

*

În hol, se auzi soneria uşii de la intrare. Thad, ocupat să-şi toarne un pahar cu coniac, se întrerupse brusc. Dar Melly, iute ca un fulger, se repezi să deschidă.

Un bărbat înalt, brun şi deosebit de seducător, stătea în prag. Regăsindu-şi brusc atitudinea mândră de care se servise de-a lungul întregii cariere, Melly îşi înălţă capul şi-l privi pe necunoscut cu un aer de superioritate.

— Domnul?

— Vreau s-o văd pe domnişoara McGee, răspunse Lucas, deloc impresionat de această primire rece.

Această bătrână doamnă, în rochia ei frumoasă de mătase mov îi aminti vag de mătuşa lui, Lucia. Nicio clipă nu se îndoi că era în faţa unei celebre actriţe a anilor treizeci. Numele de Melinda Taylor îi era necunoscut.

Totuşi, fusese vedeta cea mai la modă din Hollywoodul de odinioară. Anii trecuseră… şi Lucas

n-avea chef s-o cunoască pe această doamnă cu părul argintiu. Tot ceea ce dorea era s-o întâlnească pe fiica lui McGee pentru a regla o afacere care-i stătea pe suflet.

Melly tocmai petrecuse câteva zile în compania prietenilor ei de altă dată, înconjurată de atenţii, complimentată, ca în vremea splendorii ei. Această bruscă revenire la realitate nu putea decât s-o contrarieze. Aşa că-l antipatiză imediat pe acest tânăr arogant, care era clar că n-o recunoscuse. Ce tineret! se gândi ea cu amărăciune. Generaţia de azi nu respectă nimic…

Bătrâna doamnă se simţi brusc doborâtă de oboseală şi de supărare. O fiinţă scumpă tocmai dispăruse şi să-l regăsească pe Thad după atâta timp, o răvăşea… Ce mai, Melly era conştientă că nu era în forma cea mai bună în această seară.

Şi când Melly nu era în formă, se refugia într-unul din rolurile ei prefeate. În consecinţă, primul care-i veni în minte fu cel al ţarinei Alexandra, în care triumfase pe

Broadway în timpul iernii din 1931.

Cu capul încă plin de aplauzele care-i salutaseră intrarea în scenă, aţinti asupra lui Lucas o privire veninoasă.

— Domnişoara McGee nu este acasă, spuse ea cu o indiferenţă studiată.

Lucas Messina o privi cu stupefacţie. Niciodată nu mai fusese tratat cu asemenea dispreţ.

— A… a ieşit? se bâlbâi el după o pauză.

— Vă spun că nu este acasă! repetă Melly făcând gestul de a închide uşa.

Lucas puse mâna pe clanţă, neluând în seamă aerul glacial al interlocutoarei sale.

— În acest caz, aş dori să-i las un mesaj.

— De condoleanţe, presupun? replică ţarina Alexandra, mai demnă şi mai distantă ca niciodată.

Lucas îşi înăbuşi un oftat de exasperare. Lorelei părăsise această casă în urmă cu patru ani şi nu mai pusese piciorul acolo nici când tatăl său se îmbolnăvise grav. Nu era un secret pentru nimeni. Atunci, de ce acest cerber juca această comedie ridicolă de doliu şi durere? Brusc, Lucas avu impresia că este un pretendent mizerabil, poftit afară de guvernanta prinţesei… Prinţesa McGee! Acest gând îl înfurie şi făcu brusc stânga-mprejur, coborând repede scările peronului.

Totuşi, avusese timp să remarce holul de la intrare. Parchetul era deteriorat, zugrăveala scorojită. Nici grădina nu se prezenta prea bine, se gândi el aruncând o privire.

— Ce să-i spun domnişoarei McGee? întrebă Melinda, cuprinsă brusc de remuşcări.

— N-are importanţă! replică Lucas peste umăr. Voi reveni.

Când calea va fi liberă! îşi promise în sinea lui. Starea de decădere în care se afla casa îl intriga.

Vincent McGee cunoscuse insuccesul? Ar fi vrut să ştie adevărul! Nu se punea problema să revină înainte de a

şti exact despre ce era vorba.

*

Gânditoare, Melly închise uşa grea de stejar. Dacă Lorelei ar fi aşteptat vizita unui prieten, ar fi prevenit-o. Acest tânăr, precis nu se număra printre cunoştinţele ei.

Ceea ce era păcat! se gândi ea revăzând ochii cenuşii şi statura impresionantă a vizitatorului. Dacă ar fi avut douăzeci de ani… nu, să spunem… mai puţin de patruzeci de ani, nu s-ar fi arătat atât de distantă. La acea vreme…

Cu un oftat melancolic, Melly se întoarse în salon.

— Totul este în regulă? întrebă Thad întinzându-i un pahar cu coniac.

Bătrâna doamnă îl luă distrată şi zâmbi. Privirea ei albastră se cufundă în cea a bărbatului pe care-l iubise atâta, dar cu care nu se căsătorise niciodată. Un val de nostalgie îi trecu prin inimă.

— Foarte bine, dragul meu. Totul este în regulă.

Era departe de a bănui cât de mult se înşela…

Capitolul 2

Melly şi Thad părăsiră San Cristóbal a doua zi. Lorelei se consolă de plecarea lor gândindu-se la sarcina importantă care o aştepta.

Ce să faci cu casa McGee? Nu se punea problema vinderii. Aici îşi petrecuse copilăria şi gândul de a se despărţi de acest imobil îi sfâşia inima. Totuşi, dacă se continua cu neglijarea, casa care era bucuria şi mândria lui McGee, nu va fi în curând decât o ruină.

Ce să facă? Să cheme un zidar, un instalator, un zugrav, un electrician şi un grădinar? Imposibil. Veniturile lui Lorelei – ce-i reveneau ca ilustratoare de cărţi pentru copii – nu-i permiteau să angajeze astfel de cheltuieli.

Cel mai simplu ar fi fost să găsească pe cineva care se pricepea la toate şi ar fi acceptat să lucreze pentru un salariu rezonabil. O perlă rară, într-un cuvânt.

Ziarul local apărea în fiecare zi de luni. Lorelei ridică

telefonul, se înarmă cu răbdare şi publică un anunţ pentru a doua zi.

Caut meseriaş înzestrat, în stare să aducă în bună stare o casă veche, stil. Adresaţi-vă: McGee, 34, Pacific Cliffs Road.

California atrăgea originali de tot soiul. Unul dintre ei poate se va gândi la ocazia de a câştiga ceva bani, se gândi Lorelei, plină de speranţă.

Şi într-adevăr, chiar a doua zi dimineaţă, foarte devreme, cineva sună. Lorelei se trezi în faţa unui bărbat înalt, brun, foarte seducător, care purta blugi şi o cămaşă în carouri.

— Bună ziua! salută acesta cu un zâmbet larg. Am venit pentru anunţ.

Vreme de o clipă, Lorelei îl privi fără să înţeleagă. Necunoscutul avea trăsături frumoase şi regulate, părul negru şi ochi cenuşii care păreau s-o străpungă. Gândurile cele mai nebune îi trecură prin cap. Precis se înşelase asupra adresei… Să nu fi confundat coloana de anunţuri matrimoniale cu cea a serviciilor… Dar dintr-odată, privirea lui Lorelei fu atrasă de metrul de zidar agăţat la brâul omului. Nu era nicio greşeală, venise pentru anunţul ei!

— Intră! îl pofti ea, încântată că obţinuse un răspuns care-i depăşea speranţele! Sunt Lorelei McGee.

O să-i pună întrebări, o să se mire; cu câţiva ani în urmă, simpla menţionare a numelui de McGee ar fi fost suficientă să provoace emoţie. Dar bărbatul dădu din cap cu indiferenţă.

— Lucas Messina, spuse el întinzând mâna.

Imaginaţia îi juca feste, se întrebă tânăra, sau într-adevăr el făcuse o pauză, aşteptând să vadă reacţia ei? Messina… Lorelei nu-l cunoştea. Nicio amintire. Politicoasă, strânse mâna întinsă şi-i răspunse la zâmbet.

O trecu un uşor fior când degetele suple şi calde le strânseră pe ale ei. Mişcată, se strădui să nu dea atenţie.

Lucas eliberă mâna şi continuă s-o examineze în

tăcere. De aproape, era şi mai frumoasă decât în fotografiile din reviste. Părul castaniu, strâns într-un coc lejer, scotea în evidenţă trăsăturile pure. Niciun pic de fard pe această faţă diafană. Totuşi, obrajii lui Lorelei McGee erau de un roz catifelat şi delicat, ochii de un albastru profund, subliniat de genele dese şi negre. Bluza de bumbac şi pantalonul pe care-l purta îi puneau în evidenţă fineţea taliei şi perfecţiunea siluetei.

În ciuda marii ei frumuseţi, se comporta cu simplitate şi Lucas nu observă nici urmă de orgoliu sau vanitate. Fu aproape dezamăgit… Ar fi preferat ca această tânără să aibă aerul arogant al tatălui ei, care i-ar fi provocat aceeaşi dorinţă de răzbunare.

Cu un zâmbet primitor, Lorelei deschise uşa şi-l lăsă pe vizitator să intre.

— Am putea începe prin a face turul casei? sugeră ea cu o voce blândă şi amabilă.

— De acord, răspunse Lucas.

Ea se îndepărtă cu un mers unduios şi el o urmă fascinat. Graţia tinerei, înfăţişarea ei fragilă, treziră brusc în el o dorinţă irezistibilă de protecţie şi încă alte sentimente, mai răscolitoare, pe care încercă în van să le alunge.

Dintr-o privire, Lucas se asigură că cerberul în mătase mov, de care se împiedicase cu câteva zile mai devreme, părăsise locurile. Din câte se părea, Lorelei locuia singură în casa cea mare de pe faleză.

— Construcţia datează din anii cincizeci, îl informă tânăra. A fost realiată după planurile unui palat veneţian. Olanele roşii au fost aduse special dintr-o localitate din Italia. În interior s-a folosit marmură de Carrara pentru duşumele şi scară. Tatăl meu acorda mare importanţă detaliilor… Fiecare dală, fiecare olan trebuia să fie perfecte. Din nefericire, totul s-a degradat.

— Văd, replică Lucas trecându-şi o mână peste zidul salonului. Este igrasie.

Lorelei se îndreptă spre sufragerie şi arătă spre

parchet.

— Trebuie schimbate şipcile, reparate scurgerile de apă, refăcută zugrăveala. Nu pot oferi decât un salariu modest, dar…

Tânăra îşi dădu seama că Lucas n-o asculta. La celălalt capăt al camerei, examina cu un aer stupefiat vatra impozantului şemineu medieval.

— Este… este un sicriu? bâigui el.

— Ce anume? Ah, asta! Da, da, este un sicriu. Linişteşte-te, n-a fost folosit niciodată. Mă rog, vreau să spun… Nu este decât un accesoriu de care tatăl meu s-a servit în *Casa Diavolului*. Ai văzut filmul acela?

Lucas clătină din cap, nefiind în stare să-şi dezlipească privirea de sicriul enorm aşezat pe un stativ şi acoperit cu o catifea roşie. Capacul era deschis, scoţând la iveală un interior de saten alb, îngălbenit de timp. Nu era chiar genul de mobilier la care te aşteptai într-un salon, dar Lorelei nu părea să se sinchisească.

— Am făzut filmul, murmură Lucas, încă sub efectul surprizei. Aveam doisprezece ani şi am crezut că mor de frică. N-am dormit o săptămână.

— Regia a fost extraordinară, nu-i aşa? exclamă ea cu entuziasm. Tatăl meu adora să păstreze amintiri de la fiecare dintre operele sale şi casa aceasta a devenit un soi de mic muzeu. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să pun un pic de ordine în toate acestea. Pe moment, cel mai urgent este repararea casei.

Lucas aprobă. Vechiul imobil ar fi nevandabil dacă nu s-ar face câteva reparaţii. Totuşi, îl intriga un lucru… De ce Lorelei nu dispunea de mai mulţi bani?

— Pot să iau lucrarea, anunţă el întorcându-se în hol. Va dura. Aţi câştiga timp dacă v-aţi adresa unei firme.

— Ar fi prea scump pentru mine. Dacă accepţi slujba, sunt gata să te ajut.

Lucas o fixă cu o privire uimită, dar se abţinu de la orice fel de comentariu. Frumoasa prinţesă McGee şi-ar

murdări mâinile să-l ajute? Ce glumă bună!

— Voi începe mâine. Trebuie reparată ţevăria cât mai repede.

— Bine. În privinţa salariului…

Lucas îi ceru o sumă derizorie şi tânăra scoase un oftat de uşurare.

— Nu eşti prea pretenţios, se miră ea. Eşti sigur…

— Sigur.

Lorelei nu insistă şi mulţumi stelei norocoase care i-l scosese în cale pe acest om.

— Pe mâine! spuse ea privindu-l cum se îndepărtează pe aleea cu rododendroni.

Ce om ciudat! gândi ea. În ciuda rezervei sale, din el se degaja o astfel de impresie de forţă încât nu puteai să nu ai încredere în el.

Lorelei îşi încreţi sprâncenele, iritată. Viaţa nu fusese blândă cu ea. De foarte tânără învăţase să-şi stăpânească emoţiile. Lucas Messina era un străin, nu

ştia nimic despre el. Să lase un necunoscut să distrugă barierele pe care şi le ridicase pentru a se apăra de lume?

Cu un oftat de lehamite, intră în casă şi se îndreptă către biroul tatălui ei. Mobilele şi cărţile erau acoperite de un strat gros de praf. Fără îndoială, Vincent nu mai folosise această încăpere de luni întregi. Tânăra privi îndelung cutiile pe care le adusese din pivniţă. Acolo se aflau toate dosarele tatălui ei şi avea intenţia să examineze conturile. Ideea de a cotrobăi prin lucrurile lui Vincent îi displăcea enorm. Totuşi, trebuia să se lămurească asupra situaţiei financiare!

Aşezată cu picioarele cruciş pe podea, deschise prima cutie şi se puse pe treabă.

*

În acelaşi moment, Lucas se aşeza la volanul maşinii sale, garată prudent la o bună distanţă de casa McGee. Cu un gest rapid, se debarasă de centura de piele la care era

agăţat metrul de zidar.

Pe buze îi apăru un zâmbet ironic. Nu era o deghizare prea reuşită, dar Lorelei McGee se lăsase păcălită. Ce idee grozavă avusese să răspundă la anunţul ei!

Îl descoperise chiar în acea dimineaţă, când îşi lua micul dejun. De la înmormântarea lui Vincent McGee, căuta o ocazie să intre în contact cu fiica sa. Şi-i oferise ea ocazia!

Totuşi, îl tulbura un lucru. Până în prezent, crezuse că cei din familia McGee erau încrezuţi şi răutăcioşi. Primirea de care avusese parte la prima sa vizită îi confirmase impresia. Dar de când o văzuse pe Lorelei, nu ştia ce să mai creadă.

Această tânără locuia acolo singură, fără bani pentru a-şi repara casa; fusese încântată când îi propusese s-o ajute. Ce devenise oare faimoasa prinţesă McGee, tânăra bogată şi răsfăţată pe care fotografii o urmăreau peste tot?

La şaptesprezece ani, Lorelei era pe coperta revistei *Vogue* şi ziariştii pretindeau că era cea mai drăguţă femeie din lume. Trei ani mai târziu, întreţinea cronicile ziarelor de scandal, afişându-se cu un actor la modă în Hollywood. Apoi, ca prin farmec, tânăra dispăruse. De la o zi la alta, nu se mai auzise niciodată vorbindu-se despre ea.

Dar el, Lucas, tocmai o regăsea şi ea habar n-avea de intenţiile lui. Bineînţeles, ceea ce voia mai mult ca orice, era casa. Aştepta de atâta timp momentul… Totuşi, fusese impresionat de graţia luminoasă a acestei tinere femei, atât de diferită de ceea ce-şi

Imaginase; simţise cum îi slăbeşte forţa răzbunării care-l împinsese să răspundă la anunţ… Un alt sentiment, nedefinit, îi răscolea certitudinile. Contemplând valurile care se spărgeau la baza falezei abrupte, se întrebă dacă n-o dorea mai mult pe Lorelei McGee decât casa.

Măcar pentru a descifra misterul care o înconjura pe prinţesa cu picioarele goale.

*

— O să iau câteva zile de vacanţă, anunţă Lucas pe un ton degajat.

Cele două persoane cărora li se adresase îl priviră şocate.

Sal se nelinişti subit. Vacanţă? Lucas era oare bolnav?

— Ce se întâmplă? întrebă el, hotărât să afle adevărul.

La urma urmei, Lucas era vărul lui. Dacă acesta avea necazuri, trebuia să ştie.

— Totul este în regulă, răspunse Lucas.

Aşezat confortabil în fotoliul său de piele, cu picioarele pe birou, Messina admira oceanul prin fereastra imensă.

Lisa îl observa intrigată. Lucas părea perfect calm şi sigur de el. Era evident că nu era bolnav. Atunci… de ce naiba voia să-şi ia dintr-odată vacanţă?

— Indiferent ce se întâmplă, poţi conta pe noi, bâigui ea cu inima strânsă. Vom face tot ce ne stă în puteri să te ajutăm.

Lucas îi aruncă o privire amuzată.

— Hei, vorbesc doar de câteva zile de vacanţă şi voi vă speriaţi! Liniştiţi-vă, sunt sănătos tun şi Societatea Messina nu este în pragul falimentului!

Îndreptându-se, el bătu cu vârful degetelor biroul. Cu siguranţă că le ascundea ceva! se gândi Lisa cercetându-l cu coada ochiului.

— Este cel mai bun moment al anului pentru a pleca, reluă el. Am închis mai multe dosare importante şi cele două proiecte în curs merg foarte bine. De altfel, şi Sal se gândeşte la o scurtă călătorie.

Vărul lui clătină din cap cu un aer gânditor.

— Aveam intenţia, dar poate îmi voi anula planurile, fiindcă tu…

— Nici vorbă! exclamă Lucas. Dacă renunţi la

vacanţă din cauza mea, Maria nu mă va ierta niciodată! Nu schimba nimic. Am nevoie pur şi simplu să mă distrez.

— Mult timp? întrebă Lisa neliniştită. Te pot contacta în caz de urgenţă?

— Nu-ţi face griji. Voi rămâne la San Cristóbal şi voi putea fi la birou în cinci minute dacă va trebui.

Sal şi Lisa schimbară priviri stupefiate.

— Cum? se minună Sal. Îţi iei vacanţă pentru prima dată în viaţa ta şi nici măcar nu părăseşti oraşul? Hai, Lucas…

— Pleacă în voiaj cu Maria şi încetează să-ţi pui întrebări. Cât despre tine, Lisa, continuă să-ţi faci treaba obişnuită. O să-ţi telefonez în fiecare zi ca să aflu dacă totul merge bine.

Colaboratorii lui Lucas nu îndrăzniră să mai protesteze şi se retraseră, mai intrigaţi ca niciodată. După plecarea lor, el îşi puse dosarele în ordine şi rezolvă câteva probleme urgente.

Cât timp va lipsi? Pe moment, nu ştia nimic. Era vorba să viziteze casa McGee din pivniţă până în pod şi să facă o ofertă de cumpărare lui Lorelei. Tânăra va fi furioasă, fără îndoială, să descopere ce avea în cap când îi propusese serviciile sale. Cu atât mai rău pentru ea! Afacerile sunt afaceri.

Ar fi făcut orice ca să dobândească această casă. Dar ceea ce vărul lui nu ştia… şi ceea ce n-ar fi mărturisit nimănui, era că fusese cucerit de farmecul lui Lorelei McGee, la fel ca de casa ei.

Lucas oftă adânc. De ce să viseze? Până atunci nu lăsase sentimentele să intervină în afaceri. Va rămâne

fidel acestui principiu. Mai ales că nu putea uita comportamentul nedemn al lui Vincent McGee. Cum putuse lăsa acest om să se degradeze reşedinţa superbă pe care tatăl, unchiul şi bunicul lui Lucas o construiseră cu sudoarea frunţilor şi chiar cu lacrimi şi sânge… Ce insultă pentru memoria unei familii care sacrificase atâta pentru a

îndeplini această muncă.

Vincent nu mai făcea parte din această lume, dar fiica lui va plăti pentru el! În amintirea alor săi, Lucas va cumpăra casa şi o va reface. Şi Lorelei nu se va îmbogăţi nici măcar cu un cent din această operaţie!

*

Jumătate de oră mai târziu, după ce-i mai linişti încă o dată pe Sal şi Lisa, Lucas părăsi biroul. îmbrăcat în blugi şi o cămaşă veche, împrumută o camionetă a Societăţii şi încărcă în ea diverse scule care i-ar fi fost necesare.

A doua zi, puţin înainte de ora zece, parcă în împrejurimile casei McGee şi sună la uşa de la intrare. Niciun zgomot. Totuşi, Lorelei trebuia să-l aştepte! Casa rămânea tăcută. Lucas, mirat, se hotărî să facă turul domeniului.

Uşa de serviciu era deschisă. Pătrunse în bucătărie cu un pas ezitant.

— Domnişoară McGee? strigă el.

Deodată, auzi un sunet înăbuşit. Venea din altă cameră. Ghidându-se după zgomot, cercetă culoarul. La dreapta, văzu o pivniţă imensă în fundul căreia era plasat un frigider enorm.

Lucas îşi adună amintirile. Tatăl lui îi vorbise despre faimosul frigider – un model utilizat în hoteluri – pe care Vienent McGee îl instalase. O excentricitate de miliardar! S-ar fi putut conserva alimente pentru zece ani acolo. Uşa de la pivniţă era închisă ermetic cu o încuietoare de fier zdravănă. Înăuntru, cineva striga şi bătea cu pumnii în uşă.

Cu un gest rapid, Lucas deschise uşa şi Lorelei îi căzu în braţe. Cu părul răvăşit, livid, era încântată să-l vadă!

— Slavă Domnului că eşti aici! gâfâi ea. Ştiam că trebuie să vii, dar... mi-a fost atât de frică!

— Ce s-a întâmplat? întrebă Lucas strângând-o în braţe cu un gest protector.

Privirea îi căzu pe uşa întredeschisă şi simţi că

sângele îi îngheaţă în vine de groază. Cât timp stătuse Lorelei închisă în această cameră întunecată? Dacă n-ar fi sosit, s-ar fi asfixiat…

— Căutam dosarele tatălui meu, îi explică tânăra. Ştiam că păstra numeroase hârtii în pivniţă, în cutii

vechi. Am intrat fără grijă, dar uşa s-a închis după mine. N-aş fi putut ieşi niciodată… dacă n-ai fi sosit…

Lorelei nu termină, fiindcă o împiedică teama.

— Totul este bine acum, murmură el, trăgând capul tinerei în scobitura umărului său.

Mişcat, încercă s-o calmeze şi să liniştească tremurul nervos care o scutura încă. Lorelei părea atât de fragilă… Faţa avea o paloare de ceară şi-şi privea salvatorul cu ochi de un albastru limpede în care se citea încă groaza de care fusese încercată.

Ar fi trebuit o inimă de piatră ca să nu te laşi înduioşat de atâta graţie, se gândi Lucas. Tulburat, simţi trupul subţire şi ferm abandonându-se şi respiră cu plăcere parfumul dulce al părului castaniu împrăştiat pe umerii firavi ai lui Lorelei. Sânii rotunzi ai tinerei se presară de pieptul lui musculos şi el crezu că o să leşine.

Şi atunci, oricât l-ar fi costat, Lucas îşi veni în fire. Femeia pe care o ţinea în braţe era fiica lui Vincent McGee. Cum putuse fi atât de nebun încât să uite? Lorelei McGee nu reprezenta pentru el decât mijlocul de a-şi atinge scopul: să se răzbune.

— Sunt mulţumit că nu ţi s-a întâmplat nimic grav, spuse el îndreptându-se şi lăsând umerii tinerei.

Timp de o clipă, privirile lor se întâlniră. Lorelei se întoarse imediat. Obrajii i se înroşiră şi-şi muşcă

buzele, certându-se pentru această reacţie prostească. Era normal să simtă recunoştinţă faţă de acest bărbat… dar o astfel de tulburare! Când o luase în braţe, îi plăcuse contactul acelor muşchi tari şi proeminenţi cu pielea ei şi inima începuse să-i bată mai tare. Apoi mâinile puternice îi mângâiaseră umerii într-un gest alinător şi…

— Mulţumesc, zise ea cu jumătate de voce. Mă întorc la etajul întâi, unde am început să dezlipesc tapetul.

Lucas o privi cum se îndepărtează.

Când ajunse la culoarul care ducea la camere, ea se opri şi răsuflă adânc.

Inima i se zbătea în piept şi era încă înfiorată. Frica intensă pe care o simţise era suficientă să explice totul? Lorelei zâmbi amar. Un pic de sinceritate! Sosirea lui Lucas Messina îi răvăşea viaţa mai mult decât voia să recunoască.

Din fericire, casa era mare şi va putea să evite să-l întâlnească prea des. Asta îi va da timp să-şi vină în fire.

*

Intră în camera ei. Încăperea nu se schimbase; copil fiind, Lorelei se simţise întotdeauna minunat de

bine. Ferestrele mari ofereau o vedere splendidă asupra grădinii şi a mării. Vincent făcuse să vină din Franţa patul cu baldachin demn de mica lui prinţesă. O toaletă veche din lemn preţios orna un colţ al camerei.

Vincent McGee pretinsese ca fiica lui unică să trăiască de la cea mai fragedă vârstă în lux şi rafinament. După el, era cel mai bun mod de a forma gustul acestui copil. Conform dorinţei tatălui său, Lorelei învăţase să recunoască de la prima privire o mobilă de calitate sau o ţesătură preţioasă. La această şcoală aspră, nu întâlnise decât rar copii de vârsta ei… Se simţea izolată, ruptă de lume şi astăzi încă, acest sentiment de singurătate o cufunda într-o tristeţe ciudată.

Sfârşită, aruncă o privire la maşina grea de vaporizat şi-şi frecă ceafa înainte de a lucra. La picioarele ei se îngrămădeau fâşii de hârtie. Modelul tapetului era încântător, dar în decursul anilor culorile se fanaseră şi umiditatea formase pete. Până la urmă, Lorelei se resemnase să înlocuiască tapetul.

Când o bucată de perete fu curăţată, ea se întinse satisfăcută. Merita o pauză şi o masă. Fireşte, îl va invita

pe Lucas să mănânce cu ea. Poate că se va risipi sentimentul ciudat care o copleşise în acea dimineaţă.

Convinsă de această hotărâre, părăsi camera şi coborî impozanta scară de marmură. Dar când puse piciorul pe ultima treaptă, un zgomot răsunător o împietri. Ce se întâmplase? Într-o secundă îşi imagină ce era mai rău: uşa grea a pivniţei căzuse peste Lucas, care se rănise grav şi zăcea într-o baltă de sânge. Îngrozită, alergă în bucătărie… şi se opri în faţa spectacolului din faţa ochilor.

Lungit la podea, Lucas încerca cu greu să se scoale. O scară imensă de zugrav căzuse lângă el. În faţă, aproape la înălţimea plafonului, uşa unui dulap era larg deschisă.

Lucas reuşi până la urmă să se scoale şi aruncă tinerei o privire posomorâtă.

— Ce ţi s-a întâmplat? se interesă ea făcând un pas spre el.

— Mi-am pierdut echilibrul şi am căzut de pe scară, bombăni el. Eu sunt de vină, ar fi trebuit să mă feresc. În fond, m-ai prevenit că această casă conţine obiecte… bizare.

Lorelei urmări privirea lui Lucas care se opri asupra uşii dulapului.

— Oh, nu! gemu ea mâhnită. Am uitat complet de acele accesorii!

— Această uşă s-a deschis singură şi m-am trezit în faţă cu un rând de capete tăiate.

— Tata le-a folosit la ultimul lui film, *Ghilotina*.

— Aşa se explică totul! Spune-mi, adăugă el bănuitor, această casă are multe surprize de acest gen?

— După cum ţi-am spus, tatăl meu a făcut un gen de muzeu. Să nu te miri deci de ce o să găseşti.

Lorelei fu cât pe ce să-i recomande să nu se sperie, dar se abţinu. Era limpede că de la înălţimea celor un metru şi optzeci de centimetri ai lui, Lucas Messina n-ar fi apreciat acest sfat matern!

— O să încerc să mă gândesc la asta, mormăi Lucas

îndreptând scara.

Ţesătura cămăşii i se întinse pe umerii musculoşi şi Lorelei nu se putea împiedica să admire relieful sculptural al spatelui lui Lucas.

— O să pregătesc ceva de mâncare, anunţă ea întorcându-se. Mănânci cu mine?

Lucas ezită un moment, apoi ridică din umeri.

— Cu plăcere! Lasă-mă să închid dulapul mai întâi. Toate bazaconiile alea mi-ar tăia pofta de mâncare!

Lorelei izbucni în râs.

*

— Putem mânca pe terasă, propuse Lorelei ieşind prin uşa de sticlă.

Terasa, inundată de soare, era măturată de o uşoară briză marină care-i flutura părul mătăsos. Amândoi se instalară în scaune din fier forjat, garnisite cu perne înflorate, în faţa oceanului. Ceaţa acoperea încă orizontul.

— Ce peisaj grandios! exclamă Lucas.

— Da… te-ai crede la capătul lumii.

Tânăra îl privi pe tovarăşul ei. Soarele îi lumina părul cu refleze aurii. Din toată persoana lui emana o asemenea eleganţă încât Lorelei simţi cum o cuprinde curiozitatea.

— Cum merge treaba? întrebă ea prezentându-i salata de roşii.

— Foarte bine. Am descoperit deja câteva scurgeri de apă pe care le voi putea repara fără probleme. Crăpăturile din pereţi aduc umezeală, faţada n-a fost întreţinută. Mă voi apuca mâine şi cu un pic de noroc, voi termina în câteva zile.

— Aşa repede? Credeam că va dura mai mult.

Lucas scutură din cap.

— Construcţia este solidă şi voi face rapid o evaluare a problemelor. Cercevelele, de exemplu. După-amiază voi examina olanele şi şemineul. Acolo sus… mă pot aştepta la câteva grozăvenii?

Lorelei începu să râdă. De mult nu se mai simţise aşa de în largul ei cu cineva. Timp de luni, preferase singurătatea. Ce plăcere să discuţi liber cu un bărbat atât de seducător, se gândi ea, cuprinsă brusc de un sentiment de bună dispoziţie.

— Nu cred că se află cine ştie ce pe acoperiş. Dacă doreşti, voi verifica.

— Nu, mulţumesc. Mă voi descurca singur. După şocul de azi dimineaţă, sunt pregătit să mă aştept la orice.

Lucas se întrerupse şi o privi pe tânără, cu un aer visător.

— Spui că ţi-ai petrecut copilăria în această atmosferă stranie! Toate aceste accesorii sinistre te lăsau indiferentă?

— Te obişnuieşti cu totul, spuse Lorelei. Tata mi-a explicat întotdeauna că este vorba despre efecte speciale destinate cinematograului. Ştiam că nimic din toate acestea nu era adevărat.

— Niciunul dintre aceste obiecte nu te-a impresionat vreodată?

— Nu.

— De ce ţi-e frică, atunci?

Lorelei îşi puse furculiţa pe masă şi ridică ochii spre tovarăşul ei.

— Ce vrei să spui?

— Ei bine, toată lumea se teme. Dacă sicriele şi capetele tăiate nu te impresionează, atunci care sunt lucrurile care te înspăimântă?

Tânăra încremeni şi-i aruncă lui Lucas o privire bănuitoare.

— Nu ştiu… Se pare că te pricepi bine la casele vechi, continuă ea după o uşoară pauză. Unde ai învăţat asta?

Era evident că Lorelei prefera să schimbe subiectul şi Lucas nu insistă.

— Am lucrat în construcţii, răspunse el degajat. Ştii cine a construit această casă?

— Nu prea. Nu eram născută. Mi s-a spus că tatăl meu a angajat o familie de meseriaşi italieni. Au muncit excepţional.

— Îţi aminteşti numele lor?

Lucas vorbea pe un ton indiferent, dar Lorelei sesiză un pic de amărăciune în vocea lui.

— Nu, răspunse ea cu voce scăzută.

Lucas clătină din cap şi continuă să mănânce vorbind tot felul de fleacuri.

Doar mai târziu, când ajunsese în camera sa, Lorelei se gândi din nou la întrebarea lui Lucas. De ce se temea oare în viaţă?

Pe buze îi apăru un surâs amar. Cuvintele lui Tony îi reveniră în minte: să nu laşi niciodată să ţi se ghicească slăbiciunile. Lorelei învăţase de multă vreme să pună acest principiu în practică. În aceşti ultimi ani, făcuse o singură excepţie de la regulă, pentru tatăl ei. Dar în prezent, Vincent era mort.

Totuşi, trebuia să recunoască faptul că astăzi Lucas Messina o tulburase în mod ciudat. Acest bărbat făcea să renască în ea sentimente pe care le crezuse alungate pentru totdeauna din inima sa. Încrederea, speranţa… şi chiar o atracţie irezistibilă.

Acest gând o înspăimântă. Se crezuse perfect la adăpost, până acum. Şi iată că îşi descoperea vulnerabilitatea până la punctul de a se simţi vrăjită de farmecul lui Lucas Messina! Cum reuşise un necunoscut să treacă peste zidul în spatele căruia se proteja de atâta vreme?

Ea… atât de tare, în singurătatea ei…

Lucrase intrase în casa şi în viaţa ei ca un meteor. Gânditoare, privi fâşiile de tapet care zăceau pe podeaua camerei ei de copil. Ar avea curajul să-l alunge pe acest bărbat deranjant? Nu, se gândi ea muşcându-şi buzele.

Sau cel puţin… nu încă.

Capitolul 3

Soneria telefonului o trezi pe Lorelei. Încă adormită, ridică receptorul.

— Mmm… alo?

— Bună ziua, draga mea. Sunt Melly. Te-am trezit?

— Da, recunoscu Lorelei cu o voce somnoroasă.

De patru zile îşi petrecea timpul muncind alături de Lucas. Deşi era hotărâtă să-şi ţină promisiunea de a-l ajuta cât putea, se străduia să menţină o oarecare distanţă între ei. Impresia de forţă degajată de el o atrăgea şi o speria în acelaşi timp. La drept vorbind, rezistarea la această chemare cerea din partea tinerei mai mult efort şi energie decât lucrările grele de restaurare…

În ajun, terminase de dezlipit ultima bucată de tapet din camera sa. Această sarcină o epuizase şi încă îşi mai simţea membrele dureroase.

— Unde eşti, Melly? se interesă ea ridicându-se şi sprijinindu-se într-un cot.

Această simplă mişcare o făcu să se strâmbe de durere.

— La Acapulco. Thad şi cu mine am hotărât să facem un mic voiaj, în amintirea tatălui tău. Am petrecut zile minunate aici, toţi trei.

— Splendid, murmură Lorelei.

— Bineînţeles, în treizeci de ani totul s-a schimbat mult. Oraşul s-a mărit. Sunt sigură că i-ar fi plăcut tatălui tău. Vincent adora să-i vadă pe oameni distrându-se şi câştigând bani.

Lorelei era complet trează acum şi ar fi vrut să facă o baie şi să înghită nişte cafea, dar Melly continua să flecărească veselă.

— Cum te simţi, Lorelei?

— Foarte bine. De la plecarea ta am lucrat la casă.

— Perfect, draga mea. Dar nu te surmena! De fapt, am uitat să-ţi spun că ai avut o vizită înainte de plecarea noastră.

Lorelei îşi încreţi sprâncenele, intrigată.

— Despre cine vorbeşti, tanti Melly?

— Oh, un bărbat… minunat! Foarte frumos, foarte brun şi foarte înalt. Ochi ca jarul… o privire un pic neliniştitoare. Ştii despre cine este vorba?

Lorelei rămânea perplexă. Un singur bărbat, după cunoştinţata ei corespundea acestei descrieri. Dar de ce ar fi trecut Lucas înainte de apariţia anunţului? Era cel puţin ciudat…

— Şi-a lăsat numele?

— Nu. Dar… Trebuie să mărturisesc că n-am fost prea amabilă. Îmi pare rău, draga mea, eram cu toţii atât de răvăşiţi, nu? Acel tânăr mi-a spus că va reveni.

— Vom vedea. Mulţumesc, tanti Melly. Ai o vacanţă bună?

— Absolut! exclamă bătrână doamnă, uşurată că-şi reparase uitarea şi gafa. Thad a rămas în continuare acelaşi, să ştii. Am dansat toată noaptea. A închiriat un iaht şi plecăm pe mare câteva zile. Trebuie să te las, draga mea. Voiam să mă asigur că eşti bine.

Lorelei închise, visătoare.

Thad şi Melly petrecând noaptea dansând… Scuturându-şi buclele castanii, se ridică şi se îndreptă spre baie. Să navighezi cu un iaht… la mai mult de optzeci de ani! Dispuneau de o energie şi o bucurie de viaţă debordante! Poate că ar trebui să le urmeze exemplul şi să se relaxeze puţin, se gândi ea cufundându-se în apa spumoasă a căzii.

Câteva minute mai târziu, coborî în bucătărie, aprinse cafetiera electrică şi puse o felie de pâine la prăjit. Ziua urma să fie grea şi era bine să prindă forţe.

Când sosi Lucas, o găsi pe tânără instalată în faţa unui mic dejun copios. Avea părul prins cu o panglică verde şi privirea oceanul cu un aer visător.

— Bună ziua…

— Bună ziua, răspunse ea precipitat. Vrei o ceaşcă de cafea?

— Cu plăcere.

Lucas descoperise că făcea o cafea tare, exact cum îi plăcea lui.

— O să pregătesc mortarul ca să acopăr crăpăturile zidurilor, în această dimineaţă, o informă el, aşezându-se în faţa ei. Apoi, mă voi uita la instalaţia electrică. De fapt… ai noroc – am găsit un lot de ţigle exact ca ale casei, pentru a repara acoperişul.

— Formidabil! exclamă Lorelei, un pic mirată.

Era ceva nesperat, se gândi ea, pentru că superbele olane roşii fuseseră fabricate special pentru casa McGee. Se putea să fi rămas un lot pe undeva? Până acum, Lucas se arătase atât de meticulos în munca lui încât Lorelei nu puse cuvintele lui la îndoială. Cât de curios părea, acest străin ţinea la fel de mult ca ea ca imobilul să fie restaurat impecabil.

— Ai mai venit pe aici înainte de a-mi citi anunţul? întrebă ea privindu-l drept în ochi.

Răspunsul lui Lucas era pregătit. Un „da” pronunţat fără urmă de ezitare.

— Cu ce ocazie? reluă Lorelei.

— Această casă m-a intrigat întotdeauna. Este atât de… excepţională.

— Şi ai revenit când mi-ai citit anunţul în ziar? continuă tânăra fără a-l scăpa din ochi.

Acest bărbat era ciudat, totuşi nimeni înaintea lui n-o atrăsese atât de mult. Dintr-odată, îşi închipui buzele fierbinţi ale lui Lucas peste ale ei şi se înfioră.

— Exact aşa, murmură el.

Lorelei zâmbi, disimulându-şi jena.

— Scuză-mă, spuse ea pentru a-şi justifica întrebările. Am avut o copilărie şi o adolescenţă foarte singuratice. Am învăţat să mă feresc de toată lumea. Recunoaşte că este o întâmplare ciudată…

— Ai propus o treabă şi se întâmplă să mă intereseze. Unde-i misterul?

— Ai dreptate, nu-i niciun mister, răspunse Lorelei.

Simţindu-se stânjenit, Lucas înghiţi o gură de cafea.

Un sentiment neplăcut îl copleşi la gândul că o înşela pe această tânără. Era mijlocul de a-i mărturisi acum interesul particular pe care-l avea faţă de această casă? Lorelei era prea vulnerabilă. Reacţia sa putea risca să fie… un pic prea violentă.

— Mulţumesc pentru cafea, mormăi el. Voi începe să lucrez la exterior.

Lorelei ajunse în camera ei, pierdută în gânduri.

Deci, Lucas trecuse pur şi simplu deoarece îl interesa… şi atunci aflase de moartea lui Vincent. Singurul concurs de împrejurări. Şi curios comportament – atât de puţini oameni se opresc şi sună la uşa vecinului lor fiindcă le place casa acestuia. Se mai întrebă şi de ce acceptase să muncească pe un salariu de mizerie.

Ce gen de om era Lucas? Un original? Sau… motivaţii secrete îl împingeau să acţioneze…

Tânăra se simţea cam derutată. De la moartea lui Tony, Lorelei se închisese în sine, evitând orice contact cu lumea exterioară. Această atitudine îl neliniştise mult pe Vincent, făcând tot ce-i era posibil să-şi înţeleagă fiica şi s-o îmbărbăteze.

Dar acum, era singură pentru a-şi depăşi temerile. Cine era acest om care muncea pentru ea? Putea avea încredere în el?

Pentru a alunga aceste gânduri, se puse pe treabă. Când era gata să dea prima pensulă, observă că o să-i lipsească vopseaua.

Cocoţat pe scara lui, Lucas astupa o crăpătură de deasupra uşii de la intrare.

— Trebuie să mă duc în oraş, spuse Lorelei. Ai nevoie de ceva?

— Nu, mulţumesc. Am tot ce-mi trebuie.

— Mă întorc într-o oră.

Tânăra sări în vechiul jeep şi o luă pe drumul ce se întindea de-a lungul falezei. Oceanul clipocea sub soare şi o briză umedă dădea acestei zile o dulceaţă particulară.

îmbătată, Lorelei zâmbi şi acceleră. Nu remarcă maşina care, venind din sens invers, se îndrepta spre casa McGee.

*

Câteva minute mai târziu, Lucas tresări auzind un scrâşnet de pneuri de pietriş. Din înaltul scării sale, se întoarse – un necunoscut de talie mijlocie, îmbrăcat ţipător, a cărui expresie şi zâmbet forţat îi displăcură imediat lui Lucas, ieşi din vehicul.

— Salut! exclamă jovial vizitatorul. Sunt Jason Brandeis. Domnişoara McGee este aici?

— Nu cred, bombăni Lucas cercetând pantofii lăcuiţi ai acestuia şi cravata în culori mult prea vii. Cred că v-aţi înşelat asupra adresei, adăugă el coborând alene.

Brandeis îl privi şi zâmbetul i se stinse.

— Ştiu că domnişoara McGee locuieşte aici. Eşti unul dintre angajaţii ei?

— Da, într-un fel. Mă numesc Lucas Messina, rosti Lucas întinzând mâna.

Brandeis se dădu înapoi.

— Îmi pare rău, bătrâne. N-aş vrea să-mi murdăresc costumul meu nou, înţelegi?… Ai putea să-mi faci un mic serviciu? Trebuie să pun mâna pe această McGee! Ştiu că tatăl ei a murit săptămâna trecută şi atunci presupun că este aici. Spune-mi, am ghicit bine?

Lucas îl fulgeră din privire şi nu răspunse. De unde năvălise acest individ, ce căuta? Prin cap îi trecură mai multe posibilităţi. O cunoştinţă? Un portărel? Un agent comercial?

Timp de o clipă, Brandeis fu descumpănit de această tăcere. Dar brusc, faţa i se lumină.

— Înţeleg! spuse el scoţându-şi portofelul.

Scoase o bancnotă de douăzeci de dolari pe care o frecă vulgar între arătător şi degetul mare.

— Hai, bătrâne. Povesteşte-mi totul.

Lucas privi bancnota şi izbucni în râs.

— Pentru cine lucrezi? Pentru F.B.I. sau pentru un

ziar de scandal?

Brandeis făcu pe indignatul.

— Lucrez pentru *Inchizitorul*, o revistă perfect respectabilă!

Lucas clătină din cap cu aerul unui om care ştia despre ce este vorba. Revista *respectabilă* înşira pe câte cinci coloane viaţa particulară a personalităţilor la modă. Totuşi, publicaţia bătea recordurile la vânzare.

— Domnişoara McGee este absentă, spuse el posomorât.

Brandeis îşi puse bancnota de douăzeci de dolari în buzunar şi-i aruncă lui Lucas o privire incredulă.

— O cunoşti?

— Puţin.

— Unde este?

Lucas se încăpăţână să nu răspundă.

— Hai, bătrâne! rânji ziaristul. Un pic de bun-simţ. Nu este vorba de o fetiţă ieşită de la mănăstire, ci de prinţesa McGee! Cea care poza pentru coperta revistei *Vogue* la şaptesprezece ani şi împărtăşea viaţa desfrânată a lui Tony Mancuso! Nu mai fă pe protectorul! în cazul acestei fete, este total deplasat!

Messina se mulţumi să zâmbească ironic. Doar cei care-l cunoşteau foarte bine – Sal, de exemplu – ar fi putut descifra scânteia periculoasă care-i apăruse în ochi.

— Deplasat? Chiar? articulă el rar.

— Crede-mă, Lorelei McGee nu este un îngeraş! Spune-mi, este sau nu?

— Ţi-am răspuns deja, reluă Lucas fără a-şi părăsi calmul zeflemitor. O să-ţi spun şi altceva.

Înainte ca Brandeis să înţeleagă ce se petrece, Messina îl luă de reverul hainei şi-l ridică.

Nimic mai bun decât să petreci zile lungi pe un şantier, să cari grinzi şi ciment, pentru a-ţi dezvolta musculatura! se gândi el cu oarecare satisfacţie.

Brandeis părea îngrozit. În meseria lui i se

întâmplase des să se afle într-o postură proastă. Dar de această dată situaţia lui părea disperată. Ochii adversarului său sclipeau ameninţător.

— Calm! strigă el cu o voce gâtuită. Dacă o iei aşa, bine, plec!

Zâmbetul lui Lucas se lărgi.

— Văd că eşti de înţeles. Încă un cuvânt, *bătrâne*. Ştii ce te aşteaptă dacă mai încerci să vii, da?

Brandeis încuviinţă viguros din cap şi-şi roti ochii îngroziţi. Surâzător în continuare, Lucas îl lăsă jos.

— Hmm… înţeleg, se bâlbâi Brandeis, încercând să-şi recapete un pic de demnitate. Domnişoara McGee a preferat să apeleze la dumneata în loc să-şi ia un câine de pază, nu?

Lucas scoase un oftat disperat.

— Ţii să mai discutăm puţin? mârâi el printre dinţi, ca cerberul cu care fusese comparat.

— Nu, nu, deloc! exclamă Brandeis bătând în retragere. Dacă te răzgândeşti vreodată, dacă… te cerţi cu domnişoara McGee, de exemplu, iată cartea mea de vizită.

Lucas nu făcu niciun gest să ia cartonaşul care i se întindea, aşa că acesta îl puse pe pământ.

— Mă poţi suna oricând. Ziariştii de la *Inchizitorul* nu dorm niciodată! Şi… ăăă… vei fi răsplătit pentru deranj. Mai mult de douăzeci de dolari îţi garan…

— N-ai înţeles încă bine, îl întrerupse Lucas făcând un pas spre el.

— Bine, bine, plec! Sunt foarte grăbit. Am întâlnire la Portland cu o femeie care pretinde că Elvis nu este mort şi locuieşte pe aceeaşi stradă cu ea, într-o gheretă de grădinar. Nu se ştie niciodată!

Se căţără în maşina lui decapotabilă, porni motorul şi se îndepărtă într-un nor de praf. Lucas îl urmări cu ochii pe nepoftit până dispăru la o cotitură şi apoi îşi reluă lucrul. La picioarele scării, cartonaşul lui Brandeis zăcea în iarbă.

Lucas îl ridică şi-l puse maşinal în buzunarul de la

cămaşă. îl va arunca mai târziu, se gândi el cu dezgust. Pe moment, avea nevoie să se gândească.

Ce-o să-i spună lui Lorelei când se va întoarce?

Lucas ezitase îndelung. La sfârşitul zilei, când se pregătea să plece, se hotărî până la urmă să-i vorbească lui Lorelei. Tânăra se afla în spatele casei şi-şi curăţa bidinelele. Îşi petrecuse după-amiaza zugrăvindu-şi camera, în timp ce Lucas repara instalaţia electrică de la subsol.

Absorbită de ceea ce făcea, nu-l auzi apropiindu-se. Brusc, ridică faţa spre el şi acesta observă că mâinile şi faţa ei aveau urme de vopsea albastră.

— Pleci?

— Da. În absenţa dumitale a venit cineva. Un oarecare Brandeis care lucrează la *Inchizitor*. Voia să te vadă.

Lorelei îşi lăsă bidinelele şi-şi şterse automat mâinile pe blugi.

— De ce nu mi-ai spus imediat?

— Nu m-am gândit.

În realitate, Lucas întârziase intenţionat momentul, ştiind că această veste o va contraria pe tânără. Era clar că nu se înşelase. Ea păli şi mâinile începură să-i tremure.

— Ar fi trebuit să mă aştept, murmură ea.

— De ce?

— Pentru că nu este prima dată…

— Îl cunoşti pe acest Brandeis?

— Nu, nu personal. Dar îi cunosc pe ziarişti, ştiu cum lucrează. Când îi interesezi, nu te lasă deloc în

pace. Pentru ei nu eşti o fiinţă umană, reprezinţi mijlocul de a scrie un articol de senzaţie. Toate pretextele sunt bune pentru a smulge o informaţie. Aceşti oameni sunt în stare de orice pentru a-şi atinge scopurile!

Lucas clătină din cap îngrijorat. Dacă ar fi ştiut că Lorelei va fi atât de tulburată, s-ar fi arătat şi mai bun faţă de Brandeis!

— N-o să mai vină, o asigură el pe un ton morocănos.

Faţa lui Lorelei se întunecă.

— O să revină. Nimic nu-l opreşte.

— I-am ordonat să nu mai pună piciorul aici.

— Ce te face să crezi că o să te asculte?

— Păi… Când i-am dat acest sfat îl ţineam de haină, atârnat în aer.

Ochii lui Lorelei se măriră şi pe buze îi apăru un zâmbet de neîncredere.

— Glumeşti?

Lucas evită privirea insistentă a tinerei. Nu se simţea prea bine în rolul de cavaler protector.

— Tipul acela nu-mi plăcea, spuse el pentru a se justifica.

La drept vorbind, mai mult decât tonul arogant şi intenţiile necurate ale lui Brandeis, aluzia la Tony Mancuso îl enervase în mod special. Nimeni nu ignora

legătura lui Lorelei cu acel actor şi fără să ştie de ce, Lucas n-avea chef să audă vorbindu-se despre asta.

Ea îl privi cu coada ochiului.

— Nu te credeam atât se susceptibil, remarcă ea.

— În realitate, am un caracter frumos, să ştii. Un înger!

— Mmm. Văd.

Lorelei păru absorbită în gânduri, apoi ridică brusc capul.

— Mor de foame! Vrei să mănânci cu mine?

Faţa lui Lucas se lumină. N-o cunoştea pe Lorelei decât de patru zile, dar, în fiecare seară când pleca, simţea că-i pare rău.

— Bine. Pot mai întâi să fac un duş?

— Du-te. Te voi aştepta în bucătărie.

Cu inima uşoară, el se întoarse spre casă, în timp ce tânăra îl urmărea cu privirea, gânditoare.

*

Când Lucas coborî, Lorelei pregătea masa. Nu mai

avea vopsea pe obraji şi purta o bluză uşoară de bumbac şi un pantalon alb. Părul îi era lăsat pe umeri şi razele soarelui care apunea îi dădeau reflexe arămii.

Lucas o privi în tăcere, apoi se apropie încet de ea.

— Să te ajut?

— Sunt gata. Ce-ai zice de o bere rece? Meriţi din plin să te mai relaxezi.

Fără a se lăsa rugat, Lucas îşi luă de băut şi se instală în faţa mesei mari de bucătărie. După această zi istovitoare, n-avea nimic împotrivă să se odihnească.

— Am fost la subsol. Contoarul electric funcţionează bine, dar dacă instalezi noi aparate menajere sau de climatizare, va trebui înlocuit.

— Nu sunt probleme la subsol? Nici surprize noi? întrebă ea, un pic maliţioasă.

— Nu, de ce?

— Tata depozita mult material.

— Înţeleg… Am observat tot felul de cutii şi cufere misterioase; m-am ferit să le verific conţinutul!

— Ce o să mă fac state acestea? oftă ea.

— De ce să nu organizezi o vânzare la licitaţie?

— Nu este o idee rea. Asta ar interesa pe mulţi oameni şi aceşti bani m-ar ajuta.

— Marele regizor de filme de groază nu ţi-a lăsat nimic?

— Tata n-a ştiut niciodată să-şi administreze banii, mărturisi Lorelei, ridicând uşor din umeri. Indiferent ce-ar fi, mă voi debarasa de aceste accesorii.

Lucas se felicita în sinea lui de această hotărâre: dacă ţinea să dobândească această casă, n-avea ce face cu farsele, capcanele şi cortegiul de vampiri peste care dădeai în fiecare cotlon.

— Nu ţi-e frică să stai singură în această locuinţă mare?

— Frică? Ce idee! Mi-am petrecut întreaga copilărie aici, este casa mea şi mă simt bine.

— Ah?… Este cam izolată, nu găseşti?

— M-am obişnuit. Mă rog… mi-e dor de tatăl meu. Dar era primul care spunea că a trăit bine şi că era prea în vârstă. Nu este ca…

Lorelei se întrerupse brusc.

— Ca… o încurajă Lucas fără a o scăpa din ochi.

Lorelei trase cratiţa de pe foc şi gustă.

— Ca atunci când pierzi brutal o fiinţă tânără, răspunse ea fără să se întoarcă. Vrei să-mi dai castronul, te rog?

Lucas ascultă şi ea puse castronul plin pe masă.

Se aşeză să cineze; Lucas desfăcu o sticlă cu vin roşu.

— Mulţumesc că m-ai invitat! Nu sunt un bucătar prea bun şi mâncarea de la fast-food mă dezgustă.

— Fast-food? Ce oroare! Tot ce se mănâncă acolo nu este bun pentru sănătate. Nu te-a pus nimeni din anturajul tău în gardă?

— *Anturajul meu*? Ce încerci să afli, domnişoară McGee? Dacă există vreo femeie în viaţa mea? se amuză Lucas, încântat s-o vadă că se îmbujorează.

— Păi, spuse ea încurcată, ştiu puţine lucruri despre dumneata. Să vedem… locuieşti la San Cristóbal.

pentru că mi-ai remarcat casa şi se pare că eşti un meseriaş talentat. Oh… uitasem. Ţi-ai făcut recent un duşman. Jason Brandeis. Presupun că nu este totul?

— Într-adevăr. Mi-am petrecut copilăria în zonă. Am plecat la optsprezece ani şi, de doi ani, am hotărât să mă întorc şi să trăiesc aici. Există o doamnă Messina, pentru a răspunde la întrebarea pe care nu îndrăzneşti să mi-o pui. De fapt, există mai multe: mama mea, cele trei cumnate ale mele şi câteva verişoare. Sunt un meseriaş talentat, fiindcă am lucrat întotdeauna în construcţii. Iată esenţialul. Satisfăcută?

Nu, se gândi Lorelei, dar pe moment, era suficient. Fiindcă aflase ceea ce era cel mai important… Lucas Messina nu era căsătorit!

Se ambala mult prea repede, se gândi ea brusc, uluită de violenţa propriilor ei sentimente. Ce ciudat era să se simtă sedusă de un necunoscut când de ani de zile trăia singură şi se mulţumea cu ea însăşi… Lucas Messina îi plăcea, o atrăgea irezistibil. Lângă el, pentru prima dată în viaţa ei, încerca o impresie de plenitudine.

Lorelei îşi privi îndelung farfuria.

— Ai o familie mare, murmură ea absentă.

— Foarte mare. Eşti copil unic, nu-i aşa?

— Da. Părinţii mei s-au căsătorit târziu.

— Am auzit spunându-se că mama dumitale provenea dintr-o familie bogată din Boston.

Lorelei izbucni în râs. Cu câţiva ani în urmă, se auziseră tot felul de zvonuri.

— Mama mea n-a pus niciodată piciorul în Boston. Numele ei adevărat este Maybelle Lestand şi este născută în Texas. La câteva luni după naşterea mea, a plecat fără să lase nicio adresă.

— Oh… îmi pare rău.

— Asta nu este grav. Am avut destul timp să mă obişnuiesc cu această situaţie. Şi apoi… nu poţi avea totul în viaţă.

— Probabil. Totuşi cred că ţi-a lipsit mama.

— Nu, fiindcă n-am cunoscut-o. Am suferit mai puţin de lipsa ei decât…

— De moartea acelei persoane tinere de care vorbeai adineauri.

Ochii tinerei se umbriră de tristeţe.

Lucas puse jos furculiţa, fără a mai fi în stare să înghită ceva. Cu stomacul strâns, observă îndelung faţa însoţitoarei sale. De ce se interesa atât de ea? Până în prezent, viaţa îl satisfăcuse. Sigur, muncise dur, dar îşi atinsese toate obiectivele. De ce se lăsa antrenat într-o relaţie care nu putea fi altfel decât complicată?

Pentru că Lorelei era irezistibilă! îşi mărturisi el ridicându-se brusc.

Fu ca o revelaţie.

Cu un pas hotărât înconjură masa, se opri în faţa tinerei şi-şi cufundă privirea în ochii limpezi. Cu o blândeţe infinită, se aplecă şi-i cuprinse cu mâinile faţa diafană. Lorelei nu-i opuse nicio rezistenţă. Se mulţumea să-l observe în tăcere.

— Lorelei… murmură el.

Ea se simţi copleşită de emoţie. Un fior o pătrunse când buzele dulci şi călduţe ale lui Lucas le acoperiră pe ale ei. Lucas îşi întări strângerea, gura îi deveni mai insistentă şi tânăra închise ochii în timp ce dorinţa îi străbătea trupul ca un fulger.

Mult mai târziu, Lucas o privi pe Lorelei. Aceasta îl contempla aiurită. Tremurând de dorinţă, Lucas se îndepărtă şi inspiră profund, recăpătându-şi cu greu siguranţa obişnuită. În speranţa de a risipi tulburarea care-i paraliza, pronunţă atunci primele cuvinte care-i trecură prin cap.

— Sper că nu mai eşti îndrăgostită de Tony Mancuso?

Capitolul 4

— Ţi-ai ratat vocaţia, domnule Messina. Ar fi trebuit să fii diplomat.

Lorelei se lăsă să cadă pe un scaun şi-şi întoarse privirea. Lucas oftă din greu şi se aşeză în faţa ei.

— Îmi pare rău… Remarca mea este nepotrivită. Dar toată lumea ştie că trăiai cu el. Erai foarte tânără la acea vreme, trebuie să fi suferit mult când a murit.

— Tony nu este mort, spuse Lorelei cu o voce surdă.

Luându-şi paharul înghiţi o gură de vin.

— Tony Mancuso trăieşte în continuare, în amintirea admiratorilor săi…

— Iată o frază pe care Brandeis ar fi putut s-o folosească în articolul lui.

— Ziariştii i-au făcut mult rău lui Tony. Era un om sincer care-şi datora reuşita talentului şi perseverenţei.

— Un fel de sfânt? Ce vârstă aveai când l-ai

cunoscut?

— Şaisprezece ani.

Lucas se întunecă la faţă şi clătină din cap.

— Şi el?

— Douăzeci şi opt.

— Minunat! Un bărbat de douăzeci şi opt de ani cu o puştoaică de şaisprezece ani. Tocmai vârsta legală pentru a evita necazuri cu justiţia.

— N-ai înţeles nimic! ripostă Lorelei cu un râs nervos.

— Ba cred că da! Nu-i prea greu de înţeles.

Lucas aruncă tinerei o privire posomorâtă. Ideea că fusese sedusă de Tony Mancuso când nu era decât o adolescentă îl înfuriase la culme.

— Tony era prietenul meu, murmură ea.

— Ştiu.

— Nu, n-ai de unde să ştii. Am avut mult noroc să-l întâlnesc.

Ochii lui Lucas se îngustară periculos. Chiar putea să fie atât de naivă?

— Nu erai decât o fetiţă şi el a profitat ca să te zăpăcească! De ce n-a intervenit tatăl dumitale? Ce aştepta?

— La vârsta mea de cincisprezece ani, tata a avut un atac. Timp de câteva luni a fost grav bolnav şi nu s-a putut ocupa de mine. Am trecut atunci printr-o perioadă dificilă. Tony m-a ajutat să nu mă prăbuşesc.

— Un adevărat erou acel Tony! exclamă Lucas care-şi stăpânea cu greu exasperarea în faţa admiraţiei pe care Lorelei încă i-o purta lui Mancuso. Vedetă de cinema şi protector al fetiţelor rătăcite… Ce păcat că această inimă nobilă s-a aruncat din înaltul falezei!

Lorelei înţepeni, trăsăturile i se înăspriră.

— Şi dacă te înşeli? Nu l-ai cunoscut pe Tony şi nu ştii nimic despre mine. Eşti ca ceilalţi… pândeşti zvonuri sordide.

Lucas strânse din pumni. Mancuso era mort de ani de

zile, dar Lorelei se gândea în continuare la el, era evident. Ce-i putea spune? Cum s-o convingă că…

Dintr-odată, avu impresia că revine cu picioarele pe pământ. El era aici doar ca să pună mâna pe casa McGee. Nimic altceva. Viaţa privată a lui Lorelei nu-l interesa!

— Încearcă să priveşti lucrurile în faţă, domnişoară, spuse el pe un ton sec. Mancuso a profitat de tinereţea şi inocenţa dumitale. Nimic nu justifică respectul pe care i-l porţi.

Lorelei deveni albă ca varul şi el îşi regretă imediat cuvintele jignitoare. Totuşi, nu mai putea da înapoi. Se simţea cuprins de o astfel de furie încât i se părea imposibil să-şi controleze reacţiile. Această femeie reuşise, fără să vrea, să-i distrugă calmul pe care-l afişa în toate împrejurările!

Ea îşi puse furculiţa pe masă şi-l privi cu răceală.

— Ai tot atât de multă sensibilitate cât o piatră, domnule Messina. Te rog să mă scuzi, nu-mi mai este foame.

Tânăra veselă şi bucuroasă care-i pregătise cina în seara aceasta dispăruse. În locul ei, o descoperi pe faimoasa prinţesă McGee, aşa cum şi-o imaginase ani întregi, măsurându-l cu un aer veninos. Îşi aruncă şervetul pe masă şi se ridică.

— Ei bine, plec. Bună seara.

Uşa se trânti în urma lui.

*

Lorelei rămase mult timp nemişcată. Până la urmă găsi puterea să se ridice. Şi atunci îşi dădu seama de liniştea tristă şi profundă care domnea în casă.

O idioată… se comportase ca o idioată! Moartea tatălui său şi diversele tracasări din ultimele zile îi distruseseră nervii. Niciodată, în mod normal, Lucas Messina n-ar fi făcut-o să-şi piardă sângele rece.

În fond, de ce să-i poarte pică deoarece crezuse în zvonurile care circulaseră despre ea şi Tony? Toată lumea

credea… Dar şi-ar fi dorit atât de mult ca Lucas să fie diferit, unic.

Luându-şi inima în dinţi, debarasă masa, spălă vasele şi mătură pe jos. Apoi, nemaiavând ce face, se

Îndreptă către salon. Imensa încăpere de proporţii maiestuoase i se păru glacială. Unde să se refugieze? În camera ei, zugrăveala încă nu se uscase.

Cu inima strânsă, Lorelei îşi puse un pulover şi ieşi. Era deja noapte, luna plină lumina cu raze argintii peluza şi şirurile de plopi. Tânăra înconjură casa şi se îndreptă spre terasa care domina oceanul. Altă dată, petrecea acolo zile întregi, citind sau lenevind într-un şezlong.

Se aşeză cu faţa la mare. O adiere de aer călduţ îi mângâie faţa şi ea respiră cu nesaţ parfumul de pin amestecat cu mirosurile oceanului.

Închizând ochii, îşi dădu capul pe spate, în speranţa ca acest loc magic să-i aducă încă o dată alinarea.

Degeaba… Lucas. Lucas, care-i distrusese singurătatea în care-şi căuta protecţia, Lucas îi răvăşea viaţa!

Asta era oare atracţia irezistibilă pe care un bărbat o exercita asupra unei femei? Avea forţa de neînlăturat despre care se vorbea atâta! Cum să reziste la o astfel de chemare, se gândi ea cu un zâmbet palid.

Dar ea, Lorelei McGee, nu era ca ceilalţi. În câteva clipe, va depăşi această nouă încercare. Era suficient să nu-şi lase imaginaţia să vagabondeze, să-şi înfrâneze visurile şi iluziile… de exemplu, gândindu-se la treaba care o aştepta a doua zi. În curând, va uita de existenţa lui Lucas Messina.

*

Lucas se urcă în maşină, porni motorul şi acceleră. Ajuns la cincizeci de metri de poartă, frână şi se gândi. Era pentru prima dată în viaţa lui când ezita asupra conduitei pe care trebuia s-o adopte! Trebuia să recunoască faptul

că Lorelei nu era o femeie obişnuită.

Mâinile i se crispară pe volan, dar nu se putea hotărî să demareze din nou.

Înjurând printre dinţi, coborî din vehicul şi făcu cale întoarsă. Uşa de la intrare era închisă cu cheia, făcu deci un tur şi intră prin bucătărie.

— Lorelei?

Vocea lui gravă răsună în clădirea imensă, dar nu răspunse nimeni şi nu-i parveni niciun zgomot de la primul etaj. Cu fruntea încruntată, Lucas ieşi afară şi scrută grădina cufundată în întuneric. În depărtare, în spatele plopilor, zări pardoseala albă a terasei. Imediat, se îndreptă în această direcţie.

Aşezată pe o bancă, Lorelei privea fix în faţa ei.

— Lorelei… o strigă Lucas cu o voce blândă.

Tânăra tresări şi întoarse capul.

— Te-ai… întors, bâigui ea, uluită.

Din doi paşi, el veni şi se aşeză lângă ea. Razele lunii argintau faţa ei într-o lumină ireală. Părea foarte calmă, dar Lucas ştia ce gânduri o chinuiau.

— N-am vrut să te părăsesc astfel.

Lorelei îşi plecă ochii şi trecură câteva secunde în timpul cărora nu se auzi decât sunetul valurilor care se spărgeau la picioarele falezei.

— Îţi datorez scuze, spuse ea în cele din urmă.

— Scuze? Dimpotrivă, eu…

Lorelei îl privi intens.

— Nu ţi-am spus totul în legătură cu Tony. Nu pot să-ţi port pică pentru că ai crezut ce s-a scris în ziare.

— Ar fi trebuit să te ascult, să încerc să înţeleg.

— Tony era fratele mai mare pe care nu l-am avut niciodată. Ne lega o prietenie strânsă. Ziariştii au deformat faptele, după cum mă aşteptam. Toată copilăria mea i-am văzut făcând asta. Tata şi prietenii lui n-au fost scutiţi de presă. Trebuie spus că actorii nu dau înapoi de la nimic pentru a cunoaşte gloria şi succesul – şi-ar vinde sufletul diavolui pentru un titlu mare sau o fotografie apărută. O

dată ce reuşesc, îşi dau seama că nu-şi mai aparţin. Dar este prea târziu... Nu mai este chip de dat înapoi. Sunt condamnaţi să trăiască tracasaţi, spionaţi...

— Şi din acest motiv s-a refugiat tatăl dumitale în această casă, departe de Hollywood?

— Da. Ştia că filmele lui nu mai interesau noile generaţii. Bătrânul cinematograf de groază a murit de multă vreme. Este moda violenţei, sălbăticiei în viaţa cotidiană! Când tata a înţeles acest lucru, s-a hotărât să se retragă aici şi să-şi sfârşească zilele departe de showbusiness. Dar Tony era tânăr şi vulnerabil. Debuta când a simţit că preţul succesului va fi prea greu pentru el.

— Dar... de ce? Era un june-prim adult. Ce este dramatic în această situaţie?

Lorelei începu să râdă.

— Să fii urmărit de hoarde de fete dezlănţuite, nu găseşti că este insuportabil?

Lucas îşi limpezi vocea, descumpănit.

— Ei bine... nu. Mă rog, vreau să spun... că există lucruri şi mai rele. Nu văd de ce un bărbat tânăr şi celibatar ar trebui să se sperie!

— Da... dar lui Tony nu-i plăceau femeile.

Lucas o privi fără a-i veni să creadă. Îşi bătea joc de el?

— Tony Mancuso? Nu este posibil...

— Ba da... Pretinsul mare seducător era homosexual, murmură Lorelei, cu ochii pierduţi în gol.

Niciodată nu crezuse că va putea dezvălui un astfel de secret. Dar Lucas îi inspira atâta încredere!

— Tony n-a căutat să creeze acel personaj de seducător. Evenimentele s-au înlănţuit aproape fără

voia lui. Totul a început când a căpătat un rol într-un serial de televiziune. A avut un asemenea succes încât a devenit treptat personajul principal. Tony era un actor remarcabil şi a interpretat juni primi într-un mod minunat. Cariera lui era lansată. Dar... dacă vreun ziarist i-ar fi

descoperit personalitatea profundă, totul s-ar fi năruit ca un castel din cărţi de joc. Tony Mancuso trebuia să facă pe bărbatul atras de femei, atât pe ecran cât şi în viaţă.

— Şi atunci l-ai ajutat! murmură Lucas, stupefiat.

Totul se explica acum. Înţelegea în cele din urmă acest amestec de inocenţă şi artificiu pe care-l descoperise la ea. Lorelei nu era fetiţa fericită şi răsfăţată pe care şi-o închipuise.

— Îl cunoşteam bine pe Tony şi-mi era teamă să nu i se afle secretul. Se arătase atât de generos şi înţelegător faţă de mine încât am vrut să-l ajut la rândul meu. Am lăsat să se înţeleagă că formam un cuplu.

Acum, când ştia adevărul, Lucas se simţi mult mai îngăduitor în privinţa lui Mancuso. Totuşi, îl intrigau câteva detalii.

— După moartea lui Tony, ai dispărut. De ce? Nu mai suportai lumea spectacolului?

— Nu. Şi pe de altă parte, eu…

Lorelei îşi muşcă buzele.

— Dumneata… insistă Lucas.

Nebăgând în seamă, se apropiase de ea şi-i simţea căldura trupului lângă al lui.

— Nimic… murmură ea. Lucas…

Şuviţele de păr castaniu atinseră braţul lui Lucas. Totul mergea prea repede, îşi spuse el, făcând un efort supraomenesc pentru a-şi înăbuşi emoţiile. Visa la Lorelei de ani întregi. Din ziua în care văzuse în *Vogue* fotografia superbei prinţese McGee. Timpul trecuse, dar nimic nu se schimbase… Lorelei McGee îl înnebunea.

Mâna lui ajunse pe talia tinerei, urcând uşor până la ceafa graţioasă. Buclele părului mătăsos se înfăşurară în jurul degetelor lui Lucas. Când ea întoarse privirea spre el, acesta ezită o fracţiune de secundă, ca apoi să cedeze pasiunii de care era cuprins.

Gura lui acoperi buzele ei roze şi cărnoase şi o cuprinse cu braţele. Lorelei se lipi de el, apăsându-şi sânii tari de pieptul lui puternic.

Acoperind-o de sărutări, îşi lăsă mâinile să-i cerceteze trupul suplu, întârziind pe rotunjimea şoldurilor şi a pieptului, alunecând pe talia fină.

Tânăra se îndepărtă de el, îl străpunse cu o privire febrilă, apoi se abandonă cu înfocare. Pierdută, se lăsă în voia strângerii insistente a lui Lucas.

Acesta desfăcu stângaci nasturii bluzei, lăsă să alunece pânza uşoară peste umerii rotunzi şi sidefii şi luă în mâini sânii oferiţi mângâierilor.

Cu capul dat pe spate, Lorelei se lăsă pradă valurilor de plăcere care se rostogoleau în ea. Cu un braţ puternic, Lucas o trase lângă trupul lui înfierbântat. Când îşi coborî capul şi prinse între buze unul dintre sfârcurile roz, tânăra femeie gemu de plăcere.

Ce nebunie! se gândi ea. Niciodată nu mai cunoscuse o asemenea beţie. Incapabilă să lupte contra sentimentelor violente pe care i le inspira acest bărbat, se lăsă în voia lui.

Privirile lor se întâlniră. Mai era încă timp să-l oprească. Un gest sau un cuvânt ar fi fost suficiente, se gândi ea răvăşită. Dar se mulţumi să-i zâmbească tandru, fără a-l părăsi din ochi.

Lucas o ridică pe tânăra femeie în braţe şi părăsi terasa, ducându-se în grădină. Cu o blândeţe infinită, o puse pe Lorelei pe un pat de iarbă deasă.

Vrăjit, se lungi lângă ea şi-i prinse faţa între mâini. Gura lui se aşează drăgăstos pe fruntea netedă şi albă a tinerei, pe pleoape, pe obrajii satinaţi.

Prinzând curaj, luă una dintre mâinile fine şi o conduse sub cămaşa lui. Contactul acestor degete cu trupul încins îi smulse un oftat răguşit.

Lorelei îşi uită timiditatea… Mângâie îndelung pielea catifelată a tovarăşului ei, lăsându-şi degetele să se plimbe prin părul de pe piept şi peste muşchii puternici şi proeminenţi ai umerilor.

Îşi scoaseră hainele în grabă şi le lăsară în iarbă. În cele din urmă, trupurile lor se înlănţuiră.

Pierdută, Lorelei îl atrase spre ea. El se luptă să prelungească această clipă magică, dar renunţă repede şi cu un geamăt de fericire se uni cu ea.

Trupurile lor deveniră unul singur. Ochii lui Lorelei se închiseră şi se arcui venind în întâmpinarea iubitului său.

Luna scălda într-o lumină feerică ochii, părul, pielea tinerei femei, în timp ce trupu-i se ondula în perfectă armonie cu cel al lui Lucas.

În farmecul unei clipe pe care n-o putură întârzia, pasiunea lor explodă, împărtăşind împreună în acelaşi extaz.

*

Părea să se fi scurs o eternitate când Lorelei deschise ochii şi se cuibări tandru lângă Lucas, profund adormit. Înduioşată, contemplă genele lungi şi negre, buzele senzuale, părul ciufulit. Timp de o secundă, şi-l imagină pe Lucas cum era copil.

Ce ciudat… acest bărbat atât de puternic părea dintr-odată atât de vulnerabil în somnul lui.

În timp ce ea se simţea… în sfârşit, femeie. O femeie fericită, deschisă, liberă de orice fel de obstacole. Ca şi cum îndoielile şi temerile care o bântuiau de ani de zile dispăruseră până la urmă. Nu mai era fiica lui Vincent McGee, răsfăţată, alintată, apărată de lume. Nici prietena lui Tony, lovindu-se fără încetare de piedici de netrecut.

Lorelei simţi cum se naşte în ea o femeie nouă, gata să iubească viaţa şi să se dăruiască unui bărbat ca Lucas. Un bărbat… excepţional.

Era pradă acestor gânduri când Lucas se trezi şi-i zâmbi.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el cu o voce răguşită, dar veselă. Un cutremur de pământ?

Lorelei izbucni în râs, îşi strânse repede hainele şi se îmbrăcă. Sprijinit cu nonşalanţă într-un cot, Lucas o privea cu un zâmbet admirativ.

— Începe să fie răcoare, spuse ea. Dacă o să mai stai lungit acolo o să te îmbolnăveşti. Cine îmi va mai restaura casa?

Lucas sări în picioare, îşi trase blugii şi se îndreptară amândoi spre casă, ţinându-se de mână.

— Şemineul din salon trage normal? întrebă el intrând în încăpere.

— Da, am aprins un foc săptămâna trecută.

— Foarte bine. Mă duc să caut lemne.

— Excelentă idee! în acest timp, eu voi pregăti de mâncare. Mor de foame!

Nu-i trebuiră decât câteva minute pentru a pregăti câteva bunătăţi. Când apăru în salon, purtând o tavă bine garnisită, flăcările se ridicau deja în căminul monumental.

Îngenuncheat, Lucas mai adăugă un lemn care se aprinse aproape imediat. O lumină dulce, aurie îi mângâia spatele gol. Lorelei se opri în pragul uşii şi-l admiră în tăcere. I se păru că brusc, casa prinsese viaţă datorită lui şi pentru prima oară după ani întregi, îşi dădu seama de imensa singurătate pe care şi-o impusese până atunci.

Lucas se întoarse şi o privi amuzat.

— Ai pregătit un festin! Avem invitaţi?

— Nu, dar păreai la fel de înfometat ca şi mine.

Îşi puseră farfurii pe o măsuţă joasă în faţa şemineului şi se instalară confortabil pe covorul de lână.

Când terminară de mâncat, se lungiră lângă foc. Lorelei se cubări lângă tovarăşul ei şi-şi puse obrazul pe umărul primitor. Nu se simţise niciodată atât de încrezătoare ca în braţele lui.

Lucas îşi coborî capul şi ea îi oferi buzele. Mâinile virile începură iarăşi să-i cerceteze trupul de liană.

Întârziind peste rotunjimile şoldurilor şi ale coapselor. Accentuându-şi strângerea, Lucas o invită să se arcuiască.

Atunci, el o purtă în camera ei şi o întinse pe impozantul pat cu baldachin. Acolo, se lăsară trup şi suflet

în voia dragostei care-i înlănţuia.

*

— Dacă am lua o zi de vacanţă? sugeră Lucas a doua zi dimineaţă.

Erau instalaţi în faţa micului dejun şi dimineaţa se anunţa radioasă.

— Bună idee! exclamă Lorelei.

Perspectiva de a relua munca după o noapte minunată n-o încânta deloc. Zugrăvirea camerei mai putea aştepta câteva ore.

Lucas îi luă mâna şi o sărută tandru. Tânăra se înfioră şi-l privi cu ochi languroşi. Unde o să propună să-şi petreacă ziua? În intimitatea camerei?

— Să ieşim! zise el. Să facem un tur pe marginea apei.

Un pic nemulţumită, Lorelei făcu ochii mari, apoi zâmbi. În fond, Lucas avea dreptate. O plimbare romantică şi briza largului vor fi o sărbătoare.

Se urcară în camioneta lui Lucas şi o luară pe drumul care ducea la Oregon. La est, razele purpurii ale soarelui care se ridica, incendia colinele şi pădurile de pini. La vest, valurile imense de spumă veneau să se spargă pe plajă.

Cerul era senin, vârfurile copacilor se legănau sub briza proaspătă. La această oră a zilei, drumul era aproape pustiu – s-ar fi putut crede singuri pe lume.

Aproape de Brookings, înconjurară Parcul naţional împrejmuit cu tufe de azalee înflorite. În cele din urmă ajunseră la podul care trecea peste Thomas Creek. În depărtare, în faţa lor, se profila Cap Sébastien care înainta maiestuos în mare.

În curând, coborâră din maşină şi se lăsară vrăjiţi de splendoarea sălbatică a peisajului.

Lorelei nu se mai sătura de spectacolul valurilor care se spărgeau la câţiva zeci de metri sub ea. Dintr-odată, îl auzi pe Lucas strigând-o. Întorcându-se repede, îl văzu cotrobăind în portbagajul camionetei. După câteva

secunde, se întoarse şi veni la ea cu un enorm pachet pe care-l desfăcu în faţa ei.

— Un zmeu! exclamă Lorelei, minunându-se.

— L-a uitat vărul meu aici, acum câteva zile. Este al copiilor lui.

Lucas schiţă un zâmbet – Sal nu şi-ar reveni, când îi va vorbi despre Lorelei! Prinţesa McGee nu era doar

O fată drăguţă de pe coperta *Vogue*. Era o femeie din carne şi sânge, frumoasă, minunat de senzuală, care de aici înainte va deţine primul loc în viaţa lui.

Lucas ar fi vrut să-i mărturisească lui Lorelei ce importanţă avea pentru el. Dar o voce interioară îi ordona să tacă. Tânăra încă nu ştia multe lucruri pe care i-ar fi greu să i le explice. Mai târziu, când se vor cunoaşte mai bine, îi va dezvălui adevăratul motiv al primei lui vizite. Pe moment, relaţia lor abia înfiripată era prea nouă pentru a suporta riscul unei confesiuni brutale.

— Vrei să încerci? o întrebă el dându-i zmeul.

— Cum se face?

Lucas scutură din cap, înţelegător. Vincent fusese cu siguranţă un tată atent, dar îşi lipsise frica de copilărie. Lorelei crescuse într-un mediu de adulţi. O lume sofisticată unde nu te jucai cu mintea, nici nu alergai cu zmeul pe plajă.

— Este foarte simplu. Este suficient să alergi, lăsând sfoara să se desfăşoare.

Lorelei luă zmeul şi urmă sfaturile lui Lucas. Primele trei încercări nu fură concludente şi zmeul căzu la pământ. A patra oară, totuşi, se ridică şi Lorelei îl privi vrăjită cum se înalţă spre nori. Tânăra avu impresia că dacă s-ar ridica pe vârfuri ar putea zbura cu el.

— Este minunat! exclamă ea încântată.

Lucas se apropie şi-i surâse tandru.

— La Gold Beach, am văzut oameni jucându-se cu zmee chinezeşti. Sunt superbe.

— Mmm… ar putea deveni rapid una dintre noile

mele pasiuni! Cu patine cu rotile… întotdeauna am visat să încerc patinele cu rotile.

Faţa lui Lucas se întunecă.

— Era cât pe ce să-mi rup oasele cu acele şmecherii!

— Chiar? Nu-mi imaginam că te dedai la astfel de exerciţii!

— Ăăă… la drept vorbind, copiii vărului meu Sal m-ar pune să fac orice.

— Eşti foarte apropiat de vărul tău?

— Da, răspunse Lucas după o scurtă ezitare. Sal este ca un frate pentru mine.

— Tu n-ai niciun frate sau soră?

— O soră, dar nu locuieşte aici.

— Şi părinţii tăi?

— Au murit într-un accident de maşină, acum câţiva ani.

Părinţii lui dispăruseră în momentul când afacerile începeau să-i aducă bani. Din nefericire, n-avusese timp să-i facă să profite de pe urma reuşitei lui. Aşa era viaţa… prost făcută, gândi el cu amărăciune.

— Îmi pare rău, murmură Lorelei.

— Cel puţin s-au dus împreună… se iubeau atâta. Lorelei rămase tăcută, pierdută în gânduri. Brusc, o scuturătură puternică o trezi la realitate. Un vânt ce se înteţise ridică zmeul şi mai sus. Lucas îşi ajută tovarăşa şi se amuzară împreună să vadă cum se încurcă panglicile de hârtie în vânt.

Mai apoi, Lucas hotărî că vântul devenea prea violent. Coborî zmeul şi-l puse la loc în portbagaj.

— De mult nu mi s-a mai întâmplat aşa ceva! exclamă Lorelei.

— Ce anume?

— Să iau o zi de vacanţă pentru plăcerea de a hoinări…

— Ce faci tu în viaţă? se interesă Lucas.

Era prima oară când se întreba dacă Lorelei lucrează. Era probabil, pentru că se pare că McGee nu-i lăsase o

avere considerabilă.

— Desenez.

Lorelei pronunţă cuvântul pe un ton sfidător. Majoritatea oamenilor nu luau meseria ei în serios. Totuşi, era meseria ei, mândria ei.

— Mi-ar plăcea să ştiu să desenez! mărturisi Lucas. Era întotdeauna fascinat să vadă cum se realizează un peisaj din câteva trăsături de creion. Pictorii şi desenatorii aparţineau lumii magicienilor. Astfel, Sal ştia să însufleţească pe hârtie interiorul unui

apartament sau o grădină. Printre colaboratorii lui, unii erau adevăraţi artişti. El nu era decât pentru o singură formă de creaţie şi anume – construcţia.

— De la moartea tatălui meu, n-am făcut nimic, reluă tânăra. Dar… am un carnet de crochiuri în geantă. Nu mă părăseşte niciodată!

— Uite! spuse Lucas arătându-i lui Lorelei nişte maci la câţiva paşi de el. Sunt primii din acest an.

Lorelei se instală în faţa lui şi începu să deseneze florile sălbatice şi peisajul din jur.

— Curios… dar mi-e somn! mărturisi Lucas. Cred că o să mă întind pe iarbă în timp ce tu desenezi.

Ochii lui Lorelei sclipiră maliţioşi.

— Atât de tare ai obosit?

— Păi… nu prea am dormit astă noapte, mormăi el. Aşteaptă să prind puteri şi ai să vezi!

Lorelei izbucni într-un râs cristalin şi continuă să deseneze în timp ce el se instala lângă un copac. Câteva păsări gălăgioase zburară deasupra capului ei şi tânăra schiţă scena din câteva trăsături de creion.

Apoi se opri o clipă şi-şi şterse mâinile murdare de mină. Soarele era deja foarte sus pe cer, acum. Se apropia miezul zilei. Lucas era adormit profund.

După o scurtă ezitare, îşi luă din nou creionul şi-l observă cu atenţie. În câteva secunde, îi trasase silueta lungă, cu braţul îndoit sub cap, ochii închişi, trăsăturile ferme şi virile.

Fiecare linie, fiecare umbră era plină de tandreţea pe care o simţea faţă de el. Era oare numai tandreţe? Acest sentiment semăna foarte bine cu…

Nu, nu, imposibil, se gândi ea speriată. Lucas era o fiinţă minunată şi alături de el simţea emoţii necunoscute până atunci. Pentru nimic în lume n-ar fi vrut să-l rănească sau să-l facă să sufere. Dar… nu era dragoste!

Vincent, fusese îndrăgostit nebuneşte de soţia lui. Prietenii lui, ca Melly şi Thad, se jucau de-a dragostea: se lăsau duşi de valuri de pasiune nebună, se căsătoreau şi divorţau cu aceeaşi uşurinţă uimitoare.

Şi pe urmă, mai existau cei ca Tony, pentru care dragostea nu era decât suferinţă şi disperare.

Lorelei îşi ascunse faţa în mâini şi-şi scutură capul pentru a alunga definitiv aceste imagini înfiorătoare. Nu, nu era îndrăgostită, nu va fi niciodată.

Cu inima strânsă, aruncă o privire schiţei pe care o termina. Modelul ei era unic, atât de frumos, atât de seducător…

Lucas deschise ochii, se ridică şi ea închise carnetul în grabă. Cum se apropia de ea, Lorelei îi adresă un mic zâmbet insolent care părea să-l sfideze şi să-i interzică s-o iubească. Dar inima îi bătea să-i spargă pieptul…

Capitolul 5

— Trebuie să trec pe la mine să-mi iau unele lucruri, spuse Lucas când porniră la drum.

Asta însemna că Lucas va dormi la ea în această noapte, îşi spuse ea cu un oftat.

O trecu un frison: trebuia să se bucure sau să se nelinişteaască de noaptea care se anunţa? îi era teamă şi totuşi, la ideea că Lucas s-ar putea întoarce acasă la el, simţea că-i vine să plângă… Hotărât lucru, nu se mai simţise niciodată atât de vulnerabilă! Depindea de dorinţa şi voinţa unui bărbat.

Era cumva preţul fericirii şi al dragostei? Poate. Crescută între Vincent şi prietenii lui, avusese parte de o

copilărie îndestulată şi exemplară. Mai târziu, când pentru prima oară se lovise de lumea exterioară, Tony o salvase şi nu-i ceruse în schimb decât prietenia şi

compania. Astăzi, în sfârşit, se putea deschide în faţa unui bărbat şi accepta riscurile care le comporta acest lucru. Suferinţa, decepţia poate…

Merita să-şi asume acest risc! îşi spuse ea hotărâtă.

Camioneta trecu frontiera dintre Oregon şi California şi-şi continuă drumul spre sud. Cufundat în gânduri, Lucas tăcea.

Deodată, opri în faţa unei împrejmuiri din lemn spălată de intemperii. Se aflau în vârful unei coline, în faţa oceanului. În spatele barierei, Lorelei zări un grup de case drăguţe, construite în stilul cabanelor de pescari din secolul trecut.

— Tu locuieşti aici? exclamă ea surprinsă.

Judecând după aspectul caselor şi maşinilor superbe parcate în faţa proprietăţilor, Lucas nu era un sărăntoc.

— Am călătorit mult timp, o informă el. Am participat la tot felul de şantiere şi am pus bani de-o parte. Acum când sunt înapoi în San Cristóbal, vreau să trăiesc într-un alt mod. De aceea am acceptat munca pe care mi-ai propus-o.

Această explicaţie n-avea decât o mică legătură cu realitatea. Lucas locuise într-adevăr cam peste tot în Statele Unite şi exersase diverse activităţi. Dar întotdeauna pentru propria lui societate. Când revenise la San Cristóbal îşi încetinise ritmul muncii.

vizitându-şi mult mai puţin şantierele. Cu toate acestea, lucra curent douăsprezece ore pe zi pentru a-şi studia dosarele.

— Te pot aştepta în maşină dacă vrei, îi propuse Lorelei.

I se părea că simţise o oarecare reţinere la tovarăşul ei şi-i era teamă să nu fie indiscretă intrând la el.

Timp de o fracţiune de secundă, surprinse o expresie

ciudată în ochii lui Lucas şi crezu că presupusese corect, dar aproape imediat, el o privi cu tandreţe şi zâmbi.

— Cred că ar fi mai bine să intri. Mor de sete! Un pahar cu apă minerală rece ar fi bine venit.

Lorelei încuviinţă.

Tufele care înconjurau grădiniţa erau tăiate îngrijit, jaluzelele de lemn vopsite în alb şi ansamblul dădeau o impresie de rafinament şi eleganţă. Incapabilă să-şi ascundă nerăbdarea şi curiozitatea, Lorelei îl urmă pe Lucas în casă.

Ce surpriză! împietrită, îşi plimbă privirea admirativă asupra decorului care o înconjura. Un buchet delicat de flori uscate era aşezat pe o măsuţă de sticlă, pernuţe ornamentale aruncate neglijent pe o canapea, o litografie atârnată deasupra căminului… Acesta era interiorul lui Lucas Messina? într-adevăr, acest bărbat era o enigmă!

— Este… ăăă… foarte frumos, bâigui ea, încercând în van să-şi ascundă perplexitatea.

— Aşa pretinde şi decoratorul meu, mormăi Lucas distrat.

Beculeţul roşu care clipocea la robotul telefonic îi atrase o clipă atenţia. Neglijase să-l consulte de douăzeci şi patru de ore, ceea ce nu-i era caracteristic. Dar avusese altceva mai bun de făcut! Cu mult, mult mai bun!

— Decoratorul? repetă Lorelei, năucită.

Cine era Lucas Messina? Chiar dacă lucrase pe numeroase şantiere şi economisise bani, cum putuse să-şi cumpere o casă atât de luxoasă şi să apeleze la serviciile unui decorator?

Lucas îi surprinse privirea interogatoare şi-i zâmbi cu un aer maliţios.

— Este o casă model! A fost decorată pentru a fi vizitată de cumpărători. Mi-a fost… împrumutată.

— Oh, înţeleg. Este chiar foarte frumoasă.

— De fapt, mie mi se pare cam banală. Toate aceste apartamente model termină prin a se asemăna. Şi nu sunt funcţionale. Uită-te la toate aceste bibelouri! Trebuie să le

ştergi tot timpul de praf. O simplă mişcare greşită şi spargi ceva! Dacă ai din întâmplare un câine sau copii este o veritabilă catastrofă.

Lorelei îşi încreţi sprâncenele, intrigată. Deci Lucas se interesa de aceste amănunte practice?

— Te gândeşti la toate! remarcă ea. Aproape s-ar spune că este meseria ta…

El crezu o clipă că ea descoperise faptul că pretinsul meseriaş concepea proiecte de mare anvergură. Drept răspuns, clătină din cap.

— Vrei să bei ceva în timp ce îmi strâng lucrurile?

Lorelei acceptă şi zâmbi.

Brusc, Lucas o găsi atât de frumoasă, cu aerul ei de copil intimidat, încât se apropie şi-i sărută buzele. Nu trebuia mai mult pentru a trezi pasiunea.

Înainte ca Lorelei să înţeleagă ce făcea, acesta o ridică şi se lungi împreună cu ea, acoperind-o cu trupul lui puternic.

Se dezbrăcară în grabă, cu stângăcie. Goi, se înlănţuiră tandru şi Lorelei trasă cu buzele-i fierbinţi o dâră de foc peste muşchii reliefaţi ai tovarăşului său. Înfierbântat, Lucas lăsă să-i scape un geamăt răguşit şi mâinile i se încleştară de umerii tinerei femei.

Cu o tandreţe infinită, îi mângâie tot trupul până când ea simţi că leşină. Nemaiîndurând, Lorelei îi strigă numele şi-l atrase în ea, încolăcindu-şi picioarele în jurul şoldurilor lui Lucas.

Vreme de minute lungi, se lăsară pradă senzaţiilor tumultuoase de care erau cuprinşi amândoi, apoi, împreună, se lăsară înghiţiţi într-un ocean de voluptate indescriptibilă.

Foarte încet şi aproape cu regret, Lorelei îşi veni treptat în fire. Ghemuită lângă Lucas, îşi cuibărise capul în scobitura umărului iubitului său şi părul ei lung acoperea ambele trupuri, unindu-le.

Lucas îşi recăpăta rsuflarea.

— Eşti… uimitoare, domnişoară McGee!

— Şi tu la fel, murmură ea.

Rămaseră mult timp astfel, savurând acest moment excepţional. În cele din urmă, pendula din salon le aminti că începea să se lase noaptea, cufundând încăperea într-o lumină albăstruie.

— Dacă am merge să cinăm la mine? propuse Lorelei.

— Am o idee mai bună. O să ieşim, declară Lucas sărutând-o.

— De acord, încuviinţă Lorelei întinzându-se languros.

Ce energie! se gândi ea. De unde venea povestea care spunea că bărbaţii adorm, în timp ce ea nu găsea nici măcar puterea să se ridice!

După ce mai lenevi câteva minute, reuşi până la urmă să sară din pat şi să-şi găsească hainele împrăştiate pe covor. O dată îmbrăcată, încă lipsită de vlagă, plecă în căutarea lui Lucas. Acesta era în bucătărie, udând o biată plantă pe cale să se usuce.

— Tot o idee a decoratorului?

— Da. Singurele lucruri care-mi aparţin sunt cărţile şi hainele. Nu-mi place să mă încurc cu multe obiecte.

Lorelei fu pe punctul de a-i pune întrebarea care-i ardea buzele… cât timp conta Lucas să rămână aici, la San Cristóbal? Dar dintr-odată, o cuprinse teama că răspunsul i-ar înşela speranţele. Mai bine să nu ştie! conchise ea cu o grimasă de ciudă.

*

Good Time Cafe, ţinută de o oarecare Sherre era cunoscută în toată regiunea. Se găsea la treizeci de kilometri în sudul lui San Cristóbal şi era frecventată mai ales de clientela locală. Dar Lorelei nu mai cinase niciodată acolo.

Restaurantul – o veche staţie de benzină sumar redecorată – se deschidea la orele cinci şi se închidea exact peste douăsprezece ore, indiferent ce s-ar fi

întâmplat. Sherre ţinea ca angajaţii săi să aibă timp să se odihnească pentru a veni la timp la serviciu.

Lucas avusese întotdeauna o slăbiciune pentru ea, ca majoritatea obişnuiţilor localului. Sherre, femeie drăguţă, micuţă şi energică, respira bun-simţ şi bucuria de a trăi. Se rezista greu zâmbetului şi voioşiei ei.

Pe de altă parte, bucătăria ei era de departe cea mai bună care se putea găsi în împrejurimi. Sherre se inspira la piaţă, de unde nu cumpăra decât produse proaspete. Deţinea reţetele savuroase de la mama ei şi bunică-sa.

— Sherre este o fată extraordinară, îi explică Lucas lui Lorelei. Uneori am impresia că trebuie să aibă două sute de ani şi că restaurantul ei se află aici de la cucerirea Vestului! Este genul de persoană care a văzut deja totul şi nimic n-o mai poate surprinde.

Lucas se înşela.

Exista cel puţin un lucru pe care Sherre nu-l mai văzuse vreodată şi nici nu se aşteptase să-l vadă: Lucas Messina intrând în localul ei cu o tânără de braţ şi cu un aer de bărbat îndrăgostit nebuneşte.

În cinsisprezece ani de prietenie, asta nu se întâmplase niciodată.

Cu delicateţea care o caracteriza, se abţinu de la orice comentariu şi aşteptă ca Lucas să facă prezentările.

— Sherre, ea este Lorelei McGee, o prietenă.

— Bună seara, spuse Lorelei, cu un aer puţin pierdut.

Sherre schiţă un zâmbet maliţios. Cum să nu vezi că tovarăşa lui Lucas era şi ea la fel de îndrăgostită! Lucas era de altfel unul dintre bărbaţii cei mai

seducători pe care-i cunoscuse Sherre şi, dacă ar fi fost un pic mai tânără, chiar ea i s-ar fi prins în mreje.

— Încântată, domnişoară McGee, spuse ea simplu.

Îi conduse la o masă izolată, aproape de pista de dans.

— Ce ai bun în seara aceasta? întrebă Lucas luând meniul.

Cu mâinile în şolduri, Sherre îi aruncă o privire de prinţesă ofensată.

— Lucas Messina. Ai mâncat ceva aici care nu era bun?

Lucas izbucni în râs.

— Ei bine… a existat acea faimoasă zi când ne-ai pregătit oposum!

— Taci! Ştii bine că nu era oposum şi că am vrut să fac o glumă clienţilor mei cei mai buni.

— Asta pretinzi tu. Eu afirm că felul de mâncare era o reţetă de oposum magistral ratată!

— Ce ştii tu? N-ai gustat niciodată în viaţa ta oposum, nu este genul tău! Filet mignat, poate, dar nu op…

Sherree se întrerupse brusc şi obrajii i se împurpurară sub privirea lui Lucas. Fusese cumva indiscretă? Lucas detesta să se vorbească prea mult despre el, îşi aminti ea, încurcată.

— Ai fi mirată să ştii ce-am făcut în viaţa mea, murmură el.

Sherre se întoarse spre Lorelei.

— Voiam să spun doar că Lucas a apreciat întotdeauna calitatea. Nu-i rău acest lucru, nu-i aşa?

— Sigur, răspunse Lorelei, un pic uluită.

Lucas părea neobişnuit de jenat. Se temea cumva ca Shree să nu lase să-i scape vreun cuvânt nelalocul lui? Prudentă, aceasta se mulţumi să arate spre meniu cu bărbia.

— În această seară avem vânat de iepure cu cartorfi la cuptor şi o salată supebră de ierburi. Ce părere ai?

— Pentru nimic în lume n-aş pleca fără să mănânc vânat. Îl pregăteşti divin! Ţie îţi convine? o întrebă pe Lorelei.

Tânăra nu se mai obosi să consulte meniul.

— Este perfect.

Sherre le făcu un mic semn din cap şi se îndepărtă.

— Ei, ce crezi? o întrebă Lucas cu un zâmbet larg.

Lorelei ezită înainte de a răspunde, luă furculiţa, o

privi îndelung, apoi o puse din nou pe masă.

— Ce cred eu?… Apropo de ce?

Lucas purta o cămaşă albă de pânză fină, care la fiecare mişcare i se întindea peste piept, lăsând să se întrevadă muşchii puternici. Cu un fior, Lorelei îşi reaminti contactul cu această piele de bărbat şi trupul lui viril lângă al ei.

— Ei bine… apropo de acest restaurant, de viaţă… de noi.

— Găsesc acest restaurant… interesant.

Lucas o privi descumpănit şi ea începu să râdă.

— Aş putea să-ţi vorbesc despre cele douăzeci şi patru de ore pe care le-am petrecut împreună, să-ţi explic că mi-au tulburat viaţa. Aş putea să-ţi spun că nu ştiu unde ne vor duce toate acestea, că… nu ştiu cine eşti cu adevărat şi de ce ai asupra mea acest efect. De fapt… a trecut multă vreme de când nu m-am simţit atât de fericită.

Lucas îşi plecă ochii, confuz şi gata să-i mărturisească tot adevărul lui Lorelei. Dar se răzgândi. Nu venise încă ceasul. Tânăra nu putea rămâne senină în faţa dezvăluirilor dure pe care i le-ar face.

În plus, îi era teamă… El, Lucas Messina, se simţea cuprins de panică la ideea că risca s-o piardă pe splendida şi adorabila tânără aflată în faţa lui. Dacă-i spunea acum motivul pentru care venise s-o vadă după moartea tatălui ei, Lorelei s-ar înfuria şi poate n-ar mai vrea să-l vadă niciodată. El n-ar suporta acest lucru.

— Hai să dansăm, spuse el brusc.

Lorelei îi luă mâna şi-l urmă. Dansară îndelung, pe melodiile anilor şaizeci. Trupurile lor strânse unul lângă altul se mişcau în perfectă armonie cu ritmul muzicii.

Prelungiră acest moment de graţie, apoi se întoarseră la masă să se înfrupte din mâncarea suculentă pe care le-o servi Shree.

Mai târziu, Lucas îşi invită iarăşi iubita pe pistă şi dansară ochi în ochi, de parcă ar fi fost singuri pe lume.

Pierduţi de fericire, nu simţeau nici măcar nevoia să vorbească.

Lucas nu se recunoştea. Niciodată n-ar fi crezut că poate întâlni o astfel de fericire.

Dar un gând obsedant îl chinuia.

Mai devreme sau mai târziu… şi de fapt cu cât mai repede cu atât ar fi fost mai bine, trebuia să înfrunte mânia domnişoarei Lorelei McGee.

Ce s-ar întâmpla atunci? Dumnezeu singur o ştia! Şi Lucas se aştepta la ce este mai rău.

Capitolul 6

Mult mai târziu, în acea noapte, Lucas se trezi tresărind.

Plecând de la el, uitase complet să-şi consulte robotul telefonic. Această idee îl scoase din somnul profund în care se cufundase şi-l cuprinse o nelinişte surdă. Nici gând să readoarmă până nu se lămurea.

Lorelei dormea buştean. Încet, se ridică şi se duse tiptil în bucătărie, unde se afla telefonul. Acolo, formă codul lui secret şi ascultă înregistrarea.

Ceea ce auzi, avu asupra lui efectul unui duş rece. Vocea Lisei îi ajunse la urechi, uşor încordată.

Veşti proaste, şefule. Avem o mare problemă la Mountain Falls, în legătură cu terenul care se învecinează cu ansamblul rezidenţial. Municipalitatea m-a avertizat că este vorba de un loc rezervat, destinat

să devină un parc naţional. Dar ziarele locale au făcut o descoperire de senzaţie! Acum cincisprezece ani, acest teren ar fi servit unor uzine din regiune pentru a-şi descărca deşeurile toxice. Aşteptăm instrucţiuni.

Banda magnetică se derulă câteva secunde în tăcere, apoi vocea Lisei se auzi din nou.

Îmi pare rău că te deranjez din nou, şefule. Sunt neliniştită că n-am veşti despre dumneata. Problema Mountain Falls se confirmă. Ziarul are intenţia să publice de mâine un articol de răsunet. Directorul a telefonat

vrând să ştie dacă ai ceva de spus. Sună-l de urgenţă.

Din nou tăcere, apoi iarăşi vocea Lisei, de data aceasta înspăimântată.

Dar ce faci, Lucas? Am reuşit să dau de Sal, dar aş prefera să te ocupi dumneata în persoană de această problemă!

Cu maxilarele strânse şi faţa încordată, Lucas închise şi bătu cu pumnul în masă. Chiar n-avea noroc! De ce trebuia ca o problemă de o asemenea importanţă să apară chiar în momentul în care era absent? Lisa avusese dreptate să-l cheme pe Sal. Dar el trebuia să ia situaţia în mână. El era patronul întreprinderii şi responsabil cu acest proiect! Ar trebui să fie acolo…

Lucas oftă din greu.

Apoi, cu un surâs drăgăstos, se gândi la Lorelei, care dormea fără să bănuiască nimic. Pentru prima oară în viaţa lui, se lăsase distras de la munca lui. Dar… n-o regreta!

Până atunci, trebuia să se ocupe urgent de acea problemă. Situaţia era gravă. Acel articol risca să compromită serios proiectul de la Mountain Falls. Dacă ziariştii aveau dreptate, casele care mai erau de vânzare nu-şi vor găsi niciodată cumpărători. Cât despre clienţii care semnaseră deja actul de vânzare… vor pretinde despăgubiri care nu le vor putea fi realizate dat fiind pericolul la care se expuneau. Pe scurt, va pierde sume enorme, poate că Societatea Messina nu va face faţă plăţilor.

Lucas scrise în grabă un mesaj pentru Lorelei, pe care-l puse la vedere pe noptieră. Apoi se îmbrăcă pe întuneric, ca să n-o trezească.

Înainte de plecare, se aplecă şi sărută cu delicateţe buzele tinerei. Ea se întoarse şi întinse mâinile spre el. El i le luă şi le puse sub cuvertură.

În cele din urmă, făcându-şi curaj, se hotărî să iasă. Niciodată nu i se păruse despărţirea atât de dureroasă. Dar n-avea de ales.

Lucas ajunse la Mountain Falls dis-de-dimineaţă. Între timp, reuşise să vorbească la telefon cu Sal. Amândoi ajunseseră la aceeaşi concluzie. Trebuia evitată orice panică şi să nu hotărască nimic înainte de a afla din ce sursă deţinea ziarul informaţiile.

La ora şapte şi jumătate, Lucas parcă în faţa sediului ziarului de la Mountain Falls. Birourile nu se deschideau decât la ora opt, aşa că avu timp să bea o cafea, uitându-se din când în când, nerăbdător, la ceasul lui.

*

În acelaşi moment, Lorelei se trezea. Încă adormită, întinse braţul şi-şi dădu seama că era singură. Deschise cu greu ochii şi primul lucru pe care-l văzu fu biletul lui Lucas de pe noptieră.

Trebuie să plec de urgenţă pe un şantier. *Pe curând*, *Lucas*.

Lorelei reciti rândurile de trei ori înainte de a le înţelege sensul. Apoi îşi încruntă sprâncenele, perplexă. Visa cumva?

Ea făcea parte din acei oameni care aveau nevoie de un duş şi o cafea dimineaţa, înainte de a întreprinde ceva. Încă adormită, intră în baie, puse

hârtie pe marginea chiuvetei şi începu să se spele. Când termină, hârtia era încă acolo. Deci… nu era un vis urât.

Luă biletul şi-l citi pentru a patra oară.

Să plece… de urgenţă… şantier…

Nu era nimic precis. Nici foarte afectuos, de altfel. Mai curând genul de mesaj care se agaţă pe uşă pentru lăptar.

Dintr-odată, se înfioră şi-şi dădu seama că era pe jumătate goală. Întorcându-se în cameră, luă primele haine care-i căzură sub mână – nişte blugi şi un pulover larg – şi se îmbrăcă la iuţeală.

Apoi coborî în bucătărie şi-şi pregăti o cafea foarte tare.

Acum, se simţea mai bine.

Trebuia să se încline în faţa evidenţei. De la început, atitudinea lui Lucas îi stârnise curiozitatea. Părea înconjurat de mister. Cu toate acestea, se lăsase cuprinsă de pasiunea pe care i-o inspirase.

Era prea târziu să-şi facă reproşuri. Trebuia de acum încolo să-l accepte pe acest om aşa cum era: adică, imprevizibil. Consideră deci că cel mai bun lucru împotriva aşteptării era să se apuce de lucru.

O activitate manuală ar îndepărta-o de la gândurile negre.

Pentru început, trebuia să facă nişte cumpărături. Tânăra luă un stilou, făcu o listă cu tot ce-i lipsea şi se urcă în maşină.

*

Magazinul de fierărie se afla în capătul străzii principale, pe o străduţă pietonală foarte animată. Lorelei parcă şi se îndreptă rapid spre magazinul care o interesa, fără să-şi arunce privirea spre vreo altă prăvălie. Îi era imposibil să-şi ia gândul de la Lucas şi de la plecarea lui precipitată şi ciudată!

Dintr-odată, un necunoscut de talie mijlocie, îmbrăcat cu o haină ţipătoare, ţâşni în faţa ei.

— Domnişoara McGee? exclamă el cu un zâmbet larg. Chiar sunteţi Lorelei McGee, nu-i aşa? Fiica marelui Vincent McGee.

Instinctiv, Lorelei se dădu înapoi. O singură privire la omul care o acosta, fu suficientă s-o pună în gardă.

— Scuză-mă, murmură ea întorcându-se şi îndepărtându-se cu un pas rapid.

Dar necunoscutul, rapid ca un fulger, îi aţinu calea.

— Hei! Aşteptaţi o secundă! strigă el. Sunt zile întregi de când încerc să vă contactez. Sunt Jason Brandeis, reporter la *Inchizitorul*.

Lorelei îşi acceleră mersul, fără să răspundă. De multă vreme învăţase să răspundă nepoftiţilor cu o tăcere

glacială. Aceşti oameni profitau de orice şi cel

mai mic cuvânt din partea ei ar fi fost interpretat, exploatat şi ar fi apărut în prima pagină a unui ziar de scandal.

— Ceva îmi spune că nu sunteţi încântată să mă vedeţi! Nu este grav, sunt obişnuit! declară Brandeis fără să se descurajeze.

Surprinsă de o asemenea îndrăzneală, Lorelei îl măsură din cap până-n picioare. Răceala ei nu păru să-l impresioneze pe ziarist. Iritată, ea încetini dar continuă să păstreze o tăcere încăpăţânată.

— De fapt, aproape renunţasem să obţin un interviu, continuă Brandeis. Garda dumneavoastră de corp este impresionantă.

— Garda mea… bâigui Lorelei, fără să vrea. Vreţi să spuneţi…

— Da, da. Găsesc această poveste foarte interesantă, să ştiţi. Lucas Messina şi fiica lui Vincent McGee. Cine ar fi crezut? adăugă el cu o strâmbătură.

Lorelei se opri, uluită. Ce era cu toată această vorbărie? În alte împrejurări ar fi reacţionat mai violent şi l-ar fi sfătuit pe Brandeis să dispară! Dar era clar că acesta deţinea o informaţie despre care ea habar n-avea.

— Foarte bine, spuse ea privindu-l ţintă. Spuneţi-mi despre ce este vorba.

Brandeis făcu pe surprinsul.

— Despre ce? Dar… despre nimic. Am spus doar că găsesc acest lucru formidabil. Trebuie uitate neînţelegerile şi vechile certuri! Trecutul este trecut şi trebuie uitat!

Lorelei se îndreptă şi-şi încrucişă braţele.

— Vă dau treizeci de secunde să vă explicaţi, domnule Brandeis.

Ziaristul scoase un oftat şi-şi trecu mâna prin păr, cu un aer fals de dezolare.

— Cred că nu sunteţi la curent. Ghiciţi cine a construit casa dumneavoastră?… Tatăl, bunicul şi unchii

lui Lucas Messina. Frumoasă lucrare, nu-i aşa? Din nefericire… ei n-au fost plătiţi niciodată şi culmea ghinionului, unul dintre ei a murit pe şantier şi familia lui s-a aflat fără resurse. Pe scurt, familia Messina a fost ruinată din cauza lui Vincent McGee.

…Din vina lui Vincent McGee – răsună în urechile lui Lorelei fără a-i înţelege sensul ascuns.

Lividă, îşi privi interlocutorul îngrozită şi fără a-i veni să creadă.

— Ce vreţi să spuneţi? Tatăl meu n-a escrocat pe nimeni, niciodată…

— Naivitatea dumneavoastră este emoţionantă! declară Brandeis pe un ton ironic.

Tânăra îşi muşcă buzele. Fără să vrea, îi furniza lui Brandeis un subiect excelent pentru articolul lui.

Prinţesa McGee simpatizează cu Lucas Messina, fără să ştie că era duşmanul tatălui ei! îşi imagină tot avantajul pe care un ziar ca *Inchizitorul* îl putea avea de pe urma acestei informaţii.

— Nu fac decât să repet ceea ce spune toată lumea din San Cristóbal! continuă Brandeis cu un ton mieros. Dar a trecut timpul. Astăzi, datorită talentului marelui patron, Societatea Messina merge bine. Un om de afaceri dat naibii, acest Lucas Messina! Afacerea lui bate toate recordurile, a realizat cele mai mari vânzări din ţinut în acest an. Pentru a sărbători, îşi poate permite luxul să răscumpere casa construită de unchii şi bunicul lui, nu?

Lorelei crezu că leşină. L-ar fi strangulat pe acest blestemat de reporter pentru lovitura pe care i-o dăduse.

— La revedere, domnule Brandeis, spuse ea întorcându-i spatele.

Dar Brandeis nu renunţă. O reţinu de braţ.

— Nu mă atingeţi! îi ordonă Lorelei pe un ton tăios.

El îşi retrase brusc mâna şi păru brusc neliniştit. Îi părea rău că vorbise prea mult? Se temea de represaliile lui Lucas? Este adevărat că *marele patron* se arătase foarte ameninţător cu câteva zile înainte!

— Scuzaţi-mă, domnişoară McGee, eu… n-ar fi trebuit, se bâlbâi el cu un aer vinovat. Ascultaţi…

Indiferent de relaţiile pe care le aveţi cu domnul Messina, nimeni n-ar îndăzni să vă critice. Dar… dacă aţi avea bună idee să-mi relataţi cum l-aţi cunoscut, sunt sigură că asta i-ar interesa pe cititorii mei. Este un pic povestea lui Romeo şi a Julietei, înţelegeţi?

Lorelei închise ochii şi-şi înăbuşi dorinţa nebună de a plânge. Ce situaţie înfiorătoare… şi cea mai vinovată persoană nu era acest biet Brandeis care încerca să-şi facă meseria! Cea mai vinovată… era ea, Lorelei McGee!

Cum putuse să fie atât de naivă încât să-şi închipuie că Lucas citise anunţul ei din întâmplare? Lumea este guvernată de bani şi vanitate! De ce nu l-ar guverna şi pe Lucas? Nu căuta decât să-şi recupereze casă, să… se răzbune. În această afacere, ea nu fusese decât un instrument, un mijloc comod de a-şi atinge scopul.

Deşi lacrimile îi ardeau ochii, se redresă cu mândrie. Nimeni n-o va face să plângă! hotărî ea muşcându-şi buzele. Nimeni. Mai ales Lucas Messina.

— La revedere, domnule Brandeis, rosti ea cu o voce fermă.

Făcu stânga-mprejur, intră în magazin şi-i închise uşa în nas.

Zece minute mai târziu, ieşi din magazin cu mâinile goale. De fapt, se mulţumise să rătăcească printre rafturi, aşteptând ca Brandeis să plece.

Când fu sigură că drumul era liber, se fofilă până la maşina ei, rugându-se cerului ca nimeni să nu-i vorbească. Era la capătul nervilor! în loc de a porni motorul, rămase un moment la volan, străduindu-se să se gândească la situaţie cu calm.

Brandeis vorbise despre Societatea Messina. O societate de construcţii… Lucas nu minţise decât în parte. Fiindcă locuia la San Cristóbal, această societate se găsea probabil în împrejurimi. Lorelei îşi adună amintirile.

Vincent nu menţionase niciodată numele acestei întreprinderi în faţa ei.

Nu cumva Brandeis inventase această poveste? se întrebă ea plină de speranţă. O astfel de posibilitate o umplu brusc de o nouă energie. Năvăli în cabina telefonică a străzii pietonale. Cu mâini tremurătoare, ceru Informaţiile şi întrebă numărul Societăţii Messina. La capătul câtorva secunde, iluziile ei se destrămară: această Societate exista şi operatoarea îi dictă cu o voce monotonă o serie de numere.

Lorelei ascultă, copleşită, şi reuşi să le memoreze pe primele două. După ce-şi acordă un scurt moment de răgaz, ridică din nou receptorul.

Îi răspunse o voce calmă şi distinsă.

— Construcţii Messina. Cu ce vă pot fi de folos?

— Aţi putea să-mi comunicaţi adresa dumneavoastră? Vreau să vă trimit o scrisoare.

Prin ce minune reuşise să adopte acest ton politicos şi indiferent... Lorelei n-ar fi ştiut să spună. Cu o mână febrilă, scrise adresa în agendă şi închise.

Clătinându-se, ajunse la maşină.

După puţin timp, parcă în faţa sediului Societăţii de construcţii Messina. Era un imobil de cinci etaje, exemplu superb de arhitectură modernă, de o eleganţă incomparabilă şi înconjurat de o grădină. Un paznic care supraveghea intrarea parcării o observa discret pe Lorelei.

Cu mâinile încleştate de volan, tânăra femeie rămase nemişcată câteva minute, paralizată de stupefacţie. Nu numai că Societatea Messina nu era o invenţie a reporterului, dar, în plus, părea foarte înfloritoare! Lucas era un om de afaceri excelent, spusese Brandeis, înseamnă că era şi foarte bogat.

Aşadar, Brandeis nu minţea. Lorelei simţea cum o cuprinde o teamă surdă.

Era pradă gândurilor sale, când zări un bărbat înalt şi brunet îndreptându-se cu paşi mari spre intrarea imobilului. Necunoscutul era mult mai puţin seducător

decât Lucas, dar asemănarea dintre cei doi bărbaţi era izbitoare. Lorelei sări imediat din maşină şi se apropie de el.

— Scuzaţi-mă, aş vrea să-l văd pe Lucas Messina.

Bărbatul o privi mirat, apoi scuturǎ repede din cap.

— A trebuit să plece pentru o afacere urgentă. Puteţi lăsa un mesaj la secretara lui.

Cu aceste cuvinte, Sal o părăsi şi se grăbi să ajungă la biroul lui. În timp normal, s-ar fi arătat mai curios şi i-ar fi cerut tinerei să se prezinte sau să-i spună motivul vizitei. Dar îl preocupa prea mult situaţia de la Mountain Falls ca să-l mai intereseze altceva. Când ajunse la etajul 5, uitase deja de întâlnirea cu Lorelei.

Şi Lisa era depăşită în acea dimineaţă. În asemenea grad încât, când o tânără femeie o sună să-i spună că trebuia neapărat să-l vadă pe Lucas, Lisa îi comunică automat numărul privat al patronului ei.

Nu-i trebui mult timp lui Lorelei să descopere că acel număr era cel al unei rezidenţe situate la Mountain Falls, la o sută de kilometri de San Cristóbal.

După o scurtă ezitare, Lorelei clătină grav din cap şi ieşi din cabină. Acum ştia ce are de făcut.

Capitolul 1

Lorelei se întoarse acasă, îşi pregăti o ceaşcă de ceai şi se îndreptă spre biroul tatălui său pentru a continua să-i studieze contabilitatea. Cu o săptămână înainte, reuşise să aducă la zi un mare număr de dosare. Dar după sosirea lui Lucas, se consacrase lucrărilor de reparare a casei. Printre altele, el ocupa toate gândurile tinerei şi nu fusese în stare să se concentreze asupra cifrelor. Acum, nu mai putea da înapoi.

Sarcina i se păru brusc copleşitoare. În decursul anilor, Vincent adunase munţi de hârtii. Aici era conţinută toată povestea vieţii sale, într-o dezordine indescriptibilă.

În mijlocul acestei harababuri, găsi mai multe file de impozitare; lipseau totuşi cu zecile, ca dosarul să fie

complet. Amestecate într-o cutie, găsi câteva contracte ale unui studio celebru din Hollywood, trei

cecuri anulate, recipise de bancă, numeroase note de restaurant şi numele de telefon mâzgălite pe cutii de chibrituri sau pe bucăţele de hârtie.

În câteva ore, Lorelei îşi simţi capul greu. Migrena o lăsa, dar cercetările ei rămâneau zadarnice: nu găsise absolut nimic privind construirea casei. Biroul era năpădit de hârtii vechi, prăfuite şi atmosfera micii încăperi devenea sufocantă. Lorelei se hotărî să transporte cutiile şi dosarele în salon.

Acolo, încercând să facă o oarecare ordine, clasă hârtiile pe ani. Unele mormane nu erau importante, fiindcă spre sfârşitul vieţii, Vincent, retras din lume, semnase puţine contracte. În schimb, facturile şi contractele din anii cincizeci formau vrafuri importante.

Lorelei consultă fiecare foaie înainte de a o clasa şi ajunse rapid la concluzia că tatăl său îşi încredinţase gestionarea averii unor consilieri financiari. Semnătura a patru dintre ei apărea la baza mai multor documente. Dar nu găsi nicio socoteală exactă asupra stării financiare a lui Vincent. În aparenţă, lui puţin îi păsa cum lucrează oamenii lui de afaceri!

În fine! Puse mâna pe unele documente privind anul în care fusese construită casa.

Lorelei scoase un oftat. Poate va afla adevărul!

*

Înainte de a se apuca de această treabă, hotărî să-şi acorde un pic de relaxare. Cu o ceaşcă de ceai în mână, va face câţiva paşi pe terasă şi va respira aerul proaspăt al oceanului. Mintea îi era chinuită de o întrebare dureroasă: ce secrete de nemărturisit riscau să-i dezvăluie aceste documente? Dacă Brandeis spusese adevărul

Sătulă să se mai tortureze, îşi înălţă umerii şi traversă grădina pentru a se întoarce în casă. Inutil să-şi

imagienze ce era mai rău. Trebuia mai întâi stabilite faptele cu exactitate. Apoi, va veni timpul să se gândească… şi să găsească soluţii.

Se instală în salon şi, aşezată pe jos în faţa şemineului, reîncepu să examineze conţinutul cutiilor de carton.

Dintr-odată, dădu peste câteva hârtii mari, împăturire în patru.

Planurile casei!

Cu inima bătându-i nebuneşte, frunzări şi mai febril, descoperi actul de vânzare al terenului, apoi mai multe facturi şi, în sfârşit, o scrisoare.

Era adresată lui Dominique şi Paul Messina.

Cu degete tremurânde de emoţie, o desfăcu în grabă şi o citi.

Era o notă foarte simplă semnată de Vincent. În câteva cuvinte, acesta confirma că era de acord cu devizul celor doi meşteri şi-i ruga să înceapă lucrarea cât mai repede posibil. Lorelei îşi ridică sprâncenele, uşor mirată de termenii întrebuinţaţi. Se pare că Vincent se mulţumise să semneze scrisoarea redactată de unul dintre consilieri. Un post-scriptum preciza că Vincent McGee va fi ocupat cu o turnare timp de mai multe luni şi că toată corespondenţa trebuia să fie adresată omului său de afaceri.

Gânditoare, îndoi scrisoarea. Despre ce om de afaceri era vorba? Pe de altă parte, nu exista nici urmă de contract între tatăl ei şi fraţii Messina. Ciudat… poate aceştia lucrau doar pe baza unui acord de principiu?

La acea vreme, oamenii nu dădeau atenţie formularelor. Cuvântul dat era suficient să angajezi două persoane.

Cel puţin în majoritataie cazurilor, se gândi Lorelei cu amărăciune.

Tânăra îşi duse mâinile la tâmplele dureroase. În ciuda ceaiului şi a aspirinei, capul tot o mai durea. Era timpul să se odihnească.

Cu regret, se ridică şi, după o ultimă privire la vraful

de hârtii care aşteptau să fie cercetate, ieşi din salon.

*

Încet, urcă scara îndreptându-se spre camera ei. Ce diferită era această seară, de cea precedentă! încă ieri, Lucas era lângă ea şi singurătatea ei nu era decât o amintire urâtă. Lucas, care i se păruse atât de spontan şi generos! Cum putuse să se înşele?

Trebuia totuşi să accepte. Spusele îngrozitoare ale lui Brandeis se adevereau. Bunicul lui Lucas construise această casă cu fiii lui, fără a semna vreun contract. Vincent, prost gestionar, îşi încredinţase afacerea în mâinile consilierilor financiari. Aceştia, văzând o bună ocazie de a se îmbogăţi, nu-i plătiseră pe fraţii Messina pentru munca lor.

Escrocheria provocase ruina familiilor. Dacă Societarea Messina exista astăzi, nu-şi datora reuşita decât muncii încrâncenate a lui Lucas. Un om înzestrat cu o astfel de voinţă va lupta cu siguranţă până la capăt pentru a obţine ce dorea. Şi pentru a-şi face dreptate.

Or, Brandeis pretindea că Lucas *voia* casa McGee.

Dorea cu aceeaşi tărie proprietatea ei? Tânăra femeie oftă. De ce să se lase legănată de iluzii! Până

atunci, viaţa o tratase prea dur ca să mai nutrească o astfel de speranţă. Lucas se servise de ea, asta era totul.

Cu inima grea, se pregăti să înfrunte o noapte de insomnie.

*

Lucas nu închise ochii toată noaptea. Instalat într-una dintre casele model de la Mountain Falls, petrecu ore lungi aşezat pe podea şi bând cafea după cafea. O singură idee teribilă şi obsedantă îl chinuia de două zile. Va reuşi să salveze Societatea Messina de la faliment?

Directorul ziarului din Mountain Falls nu se arătase prea cooperant. A doua zi, ziarul său va publica faimosul

articol! Era de datoria presei de a informa publicul, afirmase el pe un ton superior.

Nu, nu-i va dezvălui lui Lucas de unde deţinea informaţiile sale. Secret profesional. Şi de altfel, promisese discreţie informatorului lui.

Lucas fu şocat de această poziţie. Nu era corect! Un necunoscut îl acuza şi lui nu i se dădea posibilitatea să se apere! Dar directorul era hotărât să nu cedeze. Lucas nu va mai afla nimic în plus.

Dis-de-dimineaţă, ziarul va ieşi din tipografie… şi Societatea Messina se va prăbuşi.

Dacă ar fi fost numai asta…

Amintirea lui Lorelei era atât de prezentă în mintea lui, încât îi era greu să se concentreze. Ce trebuia să creadă tânăra femeie? O părăsise atât de brusc!

Înjurând printre dinţi, se ridică şi-şi răsturnă ceaşca. Furios, se duse s-o pună în chiuvetă, îşi trecu mâinile prin apă rece şi reveni în salon învârtindu-se ca un leu în cuşcă.

Niciodată nu se confruntase cu o ameninţare atât de gravă pentru întreprinderea lui. Sabia lui Damocles atârna deasupra capului său, era poate în pragul falimentului şi totuşi, singura imagine care-i ocupa mintea era figura fină cu trăsături pure, păr castaniu minunat, a femeii pe care o lăsase adormită… Lucas închise ochii şi revăzu trupul suplu şi graţios pe care-l ţinuse în braţe cu câteva ore în urmă, pasiunea care însufleţea ochii ei senini.

La dracu’ cu bizareriile bătrânului Vincent McGee! se gândi dând din umeri. Era gata să uite sicriul din salon, capetele tăiate din dulapul de la bucătărie şi chiar cuferele misterioase ascunse în pivniţă! Nu dorea decât s-o regăsească pe Lorelei, iubita lui, singura lui dragoste.

Ce să facă? Să-i telefoneze şi să-i explice ce se întâmplă? Imposibil. Dacă proceda astfel, ar fi fost obligat să-i povestească totul şi-şi asuma riscul de a o pierde. Dacă tânăra afla că o minţise… dacă, mai afla şi de ce… va fi furioasă pe el. Nu se simţea în stare să înfrunte un

scandal.

Descurajat, se întinse pe canapeaua din salon şi sfârşi prin a aţipi câteva ore. Când se trezi, o ceaţă groasă acoperea totul. O plimbare matinală l-ar ajuta să vadă mai limpede.

Lucas se ridică încet şi lăsă un pumn de pământ să i se scurgă printre degete. Era un pământ gras şi negru, un sol pe care unchiul lui ar fi putut planta o vie splendidă, se gândi el cu nostalgie.

Doar un rând de tufişuri îl separa de parcul natural şi Lucas aruncă o privire de cealaltă parte a îngrăditurii. Frunze de un verde crud acopereau deja arborii maiestuoşi, tufele erau în floare. Aerul pur al pădurii răsuna de cântecele păsărelelor.

Totuşi, dacă era să te iei după ziare, acest aer, acest sol erau otrăvite. Lucas strânse din pumni. Dacă era o invenţie, va şti s-o distrugă!

Un râuleţ mic curgea la picioarele lui. Se aplecă, luă un pic de apă în căuşul mâinii şi o gustă. Era proaspătă şi bună.

Întorcând spatele parcului, se îndreptă spre ansamblul de reşedinţe. Acesta se afla la o sută de metri de pădure, fiindcă Lucas ţinuse să lase o fâşie importantă de pământ virgin între parc şi construcţii. În acest fel, casele nu intrau în pădure. În locul tradiţionalei peluze, ceruse peisagiştilor să creeze o prerie care părea prelungirea pădurii din apropiere. În picioare, în mijlocul ierburilor înalte, gustă calmul şi liniştea locurilor.

Lucas era mândru de proiectul de la Mountain Falls. Bineînţeles, această operaţie trebuia să-i aducă mulţi bani, dar trecuse aspectul financiar pe planul al doilea, primând respectul faţă de natură şi peisaj.

Ideea că un altul nu ezitase să infesteze această pădure superbă îl umplea de mânie. Cu faţa sumbră şi buzele strânse, ajunse la casa pe care o ocupa provizoriu.

Acolo, îl aştepta o surpriză neplăcută.

Cineva, în absenţa lui, turnase o găleată de vopsea

roşie peste uşa de la intrare şi peste peron.

Cu mâinile în şolduri, Lucas observă în tăcere casa şi împrejurimile. Nu se vedea nimeni. Vandalii o şterseseră. Trebuia să se mire…

În rest, aceste represalii erau previzibile. Unele persoane îşi investiseră toate economiile ca să-şi cumpere o casă la Mountain Falls. În prezent, aceşti

oameni se temeau că fuseseră victimele unui afacerist fără scrupule. Poate că erau chiar îngroziţi.

Trebuia acţionat. Repede.

Lucas intră în casă şi se aşeză în faţa calculatorului. Câteva secunde mai târziu, examina datele privitoare la Mountain Falls.

*

Lorelei smulse ultimul fir de buruiană şi se îndreptă dezmorţindu-şi mâinile şi picioarele înţepenite. Stratul de narcise era, în fine, prezentabil, îşi spuse ea cu un zâmbet de satisfacţie. De trei zile muncea fără încetare, de la răsăritul soarelui până la căderea nopţii. Toate acestea în speranţa vană de a nu se gândi la Lucas. Ce iluzie!

În ciuda a toate, nu-şi pierduse timpul. Zugrăveala din camera ei era terminată, toate dosarele tatălui ei clasate şi reuşise chiar să aranjeze dulapurile din bucătărie. Diversele amintiri ale lui Vincent se alăturaseră cuferelor misterioase din pivniţă.

Până la urmă, se descurca foarte bine şi singură! gândi ea cu oarecare mândrie. De ce îşi închipuise că avea nevoie de ajutor?

Totul se petrecea ca şi cum mânia surdă care o anima îi înzecise forţele şi se minuna singură de rezultat.

Gândurile îi reveniră la Lucas şi îşi strânse pumnii, plină de furie. De la plecarea lui, acesta nu mai dăduse niciun semn de viaţă. Cu ce drept îi răvăşise viaţa ca mai apoi să dispară astfel?

Dispariţie poate nu era termenul exact, rectifică ea

bosumflată. De fapt, *ştia* unde se afla. De trei zile rezista vitejeşte tentaţiei de a se duce… şi a-i spune câteva în faţă.

Acest om o minţise, îşi bătuse joc de ea. Şi mai mult, culmea ironiei, aflase adevărul de la acel ziarist îngrozitor. Tipul de om de care fugise toată viaţa!

Lorelei oftă adânc. Toate visurile ei se duseseră ca un fum.

Totuşi, nu reuşea să uite momentele de fericire absolută pe care le împărţise cu Lucas. Ce blând, atent şi tandru se arătase faţă de ea! Niciodată până atunci nu se simţise atât de iubită.

De când plecase, imaginea lui o vizita în fiecare noapte. Se trezea de fiecare dată cu inima plină de dragoste şi pasiune. Apoi rămânea în pat într-o stare de prostraţie, incapabilă să uite, în timp ce noaptea se risipea treptat şi se făcea ziuă.

Dar acum, soarele era sus pe cer şi nu se simţea înclinată la visare. În ciuda muşchilor dureroşi din cauza sapei şi greblei, continua să muncească neobosită. Poate diseară, zdrobită de oboseală, va adormi adânc şi profund.

Da. Lucas nu va mai fi în curând decât o amintire, era sigură.

Această siguranţă nu dură… tristeţea, apoi dârzenia, furia, îşi intrau în drepturi. Totuşi, fierbea tânăra, de ce o părăsise fără nicio explicaţie? „Pe curând” pretindea el în biletul pe care i-l lăsase. Dar *când*? Şi din ce motiv plecase?

Lorelei ar fi dat orice să cunoască adevărul. Orice era preferabil ignoranţei în care se afla. Fiindcă dacă Lucas nu simţea nimic pentru ea, era mai bine să afle imediat.

*

Zilele treceau şi aşteptarea devenea insuportabilă. Tânăra ajunsese la capătul nervilor.

Extenuată de o nouă dimineaţă de lucru se întoarse în bucătărie, se servi cu un pahar de ceai rece şi se duse să-l bea pe terasă. De la plecarea lui Lucas, evitase să se

ducă acolo, pentru că amintirile

momentelor pe care le trăiseră erau încă prea vii. Dar, altă dată, această terasă fusese refugiul ei şi petrecuse ore lungi visând în faţa oceanului.

Cu un zâmbet pe buze, se gândi la fetiţa care fusese. Un copil grav şi tăcut, pierdut în gânduri sau lecturi. Un copil care creştea înconjurat de adulţi, în lumea fascinantă a spectacolului.

Foarte devreme, căpătase aerul unei persoane. împrumuta expresiile lui Melly, cum i-ar fi împrumutat hainele sau pantofii.

Protejată de tatăl ei, de Tony şi chiar de Thad şi Melly, frumoasa prinţesă McGee devenise o creatură eterică, inaccesibilă, la adăpost de lume.

Totuşi, în interiorul ei, Lorelei ştia că această prinţesă McGee nu era decât o mască, o creatură artificială. Adevărata Lorelei McGee era o femeie ca toate celelalte, care respira, iubea… şi suferea.

Paharul gol îi scăpă din mână şi-l privi cum se sparge pe dalele de marmură în mii de fragmente minuscule.

Dintr-o săritură, se ridică şi se întoarse spre casă.

*

Cu un mic zâmbet de satisfacţie, Lucas stinse ecranul de la calculator.

Toate studiile efectuate asupra locului de la Mountain Falls erau categorice: tehnicienii Societăţii Messina nu dăduseră peste nimic anormal în teren. Dacă uzinele îl folosieră pentru a-şi descărca deşeurile toxice, asta avusese loc după cumpărarea terenului.

Se lăsă pe spate în fotoliu. Vor fi necesare noi studii, dar va dura săptămâni întregi pentru a ajunge la o concluzie. Între timp, ce le va spune cumpărătorilor pentru a-i linişti? Dacă te luai după incidentul din acea dimineaţă, îi va fi greu să-i convingă de buna lui credinţă.

După directorul ziarului, unii erau gata să deschidă o

acţiune în justiţie. Societăţii Messina îi va fi retrasă autorizaţia de construcţie până când Lucas nu-şi va dovedi nevinovăţia. Ar fi o adevărată catastrofă pentru el şi pentru angajaţii lui.

Un sentiment teribil de nedreptate îl revoltă. Cum să lupte? Orice meserie comporta riscuri; trebuia să le înfrunte cu curaj.

Soneria de la uşa de intrare îl întrerupse din gânduri. Lucas se ridică şi se îndreptă prudent spre uşă. Ce mai era? Alte necazuri? Gata să înfrunte furia unui cumpărător, întredeschise uşa cu precauţie… şi rămase stupefiat.

Lorelei privea cu calm pata de vopsea roşie care murdărea peronul. Briza i se juca în păr, îi colora obrajii; albastrul ochilor ei era mai intens ca niciodată.

— În locul tău, spuse ea fără a părăsi pata din ochi, mi-aş chema decoratorul.

Lucas clătină din cap cu un aer neîncrezător, apoi se dădu la o parte din faţa tinerei.

— Intră, o pofti el cu o voce surdă.

Această apariţie bruscă, în momentul în care aştepta cel mai puţin, îl dezarmă.

Îl cuprinse un sentiment imens de vinovăţie. Vizita lui Lorelei era un dar minunat al lui Dumnezeu, pe care nu-l merita!

Tânăra pătrunse în casă, cuprinse dintr-o privire decorul pe care-l cunoştea deja, apoi se întoarse către Lucass.

— Cred că ar fi mai prudent să închizi uşa.

El ascultă, neputându-şi dezlipi privirea de la silueta graţioasă.

— Nu eşti aici din întâmplare? întrebă el cu voce gâtuită.

— Nu. M-am întâlnit cu Brandeis.

Noutatea îl dădu gata pe Lucas.

— Şi…?

— Şi… cum n-a putut să afle nimic despre mine, s-a interesat de tine. Fireşte, eu nu cred tot ce spun ziariştii.

Dar, măcar o dată, acest om n-a inventat nimic.

Lucas închise ochii. Se anunţa dezastrul… De ce nu fusese mai sincer cu Lorelei? Ar fi fost mai bine să-i spună adevărul decât să lase asta pe seama întâmplării.

Răul era făcut. Era prea târziu să se mai lamenteze.

Arborând un calm neliniştitor, Lorelei îl măsură din cap până-n picioare cu un aer arogant. Nu era decât o faţadă: în superbii ochi albaştri Lucas putea citi toată suferinţa a cărei cauză era el. Timp de o secundă, îi veni să se arunce la picioarele prinţesei sale pentru a-i cere iertare.

— Lorelei, îţi pot explica totul. Ştiu că am greşit şi regret. Trebuie să vorbim dar… nu aici. Am necazuri foarte mari. Nu trebuie să rămâi aici, murmură el dintr-o suflare.

Tânăra îşi ridică bărbia cu mândrie.

— N-am avut niciodată intenţia să rămân.

Lucas ezită, neştiind ce să răspundă. Dacă Lorelei îl ura atât, de ce venise până aici?

— În acest caz… spune-mi motivul vizitei tale.

Tânăra respiră adânc pentru a-şi calma bătăile inimii. Lângă perete, nu putea să leşine.

— Vreau să ştiu ce s-a întâmplat între familiile noastre, spuse ea cu o voce calmă şi măsurată.

Lucas rămase tăcut un moment. Apoi se hotărî:

— Văd că Brandeis este bine informat.

— Am studiat toate dosarele tatălui meu. Erau într-o dezordine indescriptibilă, dar am reuşit să aflu un lucru. Casa a fost construită de bunicul tău şi fiii lui.

— Exact. Au petrecut trei ani din viaţă construind această reşedinţă, replică Lucas cu o voce lipsită de orice expresie. Erau foarte mândri de munca lor. Şi sperau ca banii câştigaţi să le permită să-şi realizeze visul. Bunicul meu dorea să întemeieze o întreprindere de construcţii, împreună cu fiii săi.

— Ce s-a întâmplat?

— Au neglijat să stabilească un contract. Erau prea

încrezători. S-au îndatorat pentru a cumpăra materiale şi n-au primit niciodată banii înapoi. A fost falimentul. Mai mult, în ultima săptămână de lucru, unchiul meu s-a rănit grav căzând de pe acoperiş. Câteva zile mai târziu a murit. Bunicul meu i-a scris lui Vincent McGee pentru a-i cere să facă un gest în favoarea văduvei şi copiilor. Oamenii de afaceri ai a tatălui tău l-au refuzat categoric. Nu numai că familia mea a fost ruinată, dar şi-au pierdut şi pe unul de-al lor.

Lorelei asculta cu inima strânsă.

— Îngrozitor… murmură ea.

— Sunt sigur că nu mă crezi. Îţi iubeai atâta tatăl!

— Este adevărat. Nu pot crede că era într-adevăr vinovat. I-am văzut contabilitatea. Vincent lăsase totul

În seama consilierilor, le dăduse puteri chiar pentru operaţiuni importante. Cred că acei oameni nu ţineau cont de dispoziţiile lui. N-am nicio dovadă, dar sume considerabile par a fi fost deturnate fără ca tatăl meu să observe. L-au furat… îmi pare rău că voi aţi fost victimele nepăsării lui, continuă ea cu blândeţe. Ştiu că aceste cuvinte ţi se vor părea caraghioase, dar dacă aş putea repara răul, aş face-o.

Lucas o observa în tăcere, mişcat de sinceritatea tinerei. Departe de a-i purta pică, venea să-i ceară iertare pentru conduita tatălui ei!

Îi cuprinse o dorinţă nebună de a o strânge în braţe.

— De ce ai plecat aşa de brusc? îl întrebă ea.

— Avem o problemă mare cu acest loc. În ultimul timp au avut loc câteva incidente şi…

Un scrâşnet de pneuri pe alee îl întrerupse brusc. O fracţiune de secundă, Lucas şi Lorelei, împietriţi, se priviră în tăcere.

Apoi, Lucas o trase pe Lorelei de mână, o obligă să se lungească la pământ şi se culcă peste ea pentru a o apăra. Tânăra îşi ţinu respiraţia, tulburată şi speriată în acelaşi timp. Într-un zgomot mare de sticlă spartă, fereastra se prefăcu în cioburi şi Lorelei auzi zgomotul surd al unui

obiect care cădea pe podea.

Lucas se ridică dintr-un salt şi se grăbi să iasă afară. Maşina se îndepărta deja într-un nor de praf. În curând, nu se mai văzu.

Năucită, Lorelei se îndreptă şi se aşeză pe mocheta groasă a salonului. Enorma cărămidă roşie care spărsese geamul căzuse la câţiva centimetri de ea.

— Ce înseamnă asta? bâigui ea aiurită.

Lucas se întoarse şi o ajută să se ridice în picioare. Tânăra tresări văzându-i expresia dură a feţei. Era turbat de furie.

— Ai înţeles acum? Trebuie să pleci, spuse el cu o voce ascuţită.

Capitolul 8

Micuţa cafenea în care se afla Lorelei era situată pe strada principală din Mountain Falls, între o bancă şi o spălătorie. Tânăra îşi plimba ochii senini peste strada animată, cu faţade de case vechi care creau atmosfera unei localităţi de altă dată.

Era sfârşitul zilei şi ea era unica clientă a barului. O femeie cu faţa rotundă şi placidă o servise cu o cafea cu frişca şi remarcase cu o voce tărăgănată că şeful recomanda prăjiturile cu scorţişoară şi sirop de arţar.

Lorelei, instalată în spatele ferestrei, ciugulea din prăjitură cu un aer gânditor. Lucas insistase să plece cât mai repede posibil şi ea n-avusese timp să-i mai vorbească. Discuţiile vor veni mai târziu, îi spusese el pe un ton fără replică. Cel mai urgent, era să părăsească acest loc periculos.

Ideea de a se întoarce direct la San Cristóbal îi trecu prin cap, dar renunţă imediat. De două ori deja, cu Tony, apoi cu tatăl ei, ratase ocazia de a veni în ajutor persoanelor pe care le iubea. Nu se punea problema să repete această greşeală dureroasă şi cu Lucas.

Neliniştită, se uită în jur. Ochii i se opriră pe un ziar

uitat de un client. Era ziarul din Mountain Falls. Pe prima pagină, era etalat titlul cu caractere mari. „Nou ansamblu imobiliar pe locul unde s-au descărcat deşeuri toxice. Indignarea rezidenţilor”.

Articolul explica faptul că industriaşii utilizaseră ilegal terenul învecinat construcţiilor Societăţii Messina, pentru a-şi descărca reziduurile. Se aştepta la o poluare a solului.

Lorelei puse ziarul pe masă şi se rezemă de spătarul scaunului. Iată deci problema care-l tracasa pe Lucas: un scandal ale cărui consecinţe ar fi dezastruoase pentru finanţele şi reputaţia Societăţii Messina. Încă o dată, familia lui risca ruina – ca şi cum destinul se încrâncena.

Chelneriţa se apropie şi o întrebă dacă mai doreşte ceva. Lorelei scutură din cap şi ceru nota, străduindu-se să-i zâmbească amabilă. Când ieşi, dădu peste un grup de persoane care discutau zgomotos despre articol. Evident, afacerea pusese tot oraşul pe jar.

*

Un moment după aceea, Lorelei intră într-un magazin şi rătăci prin raioane, ciulind urechea la buletinul de ştiri difuzat de postul local de radio.

„Emoţie la Mountain Falls. Ziarul dezvăluie că noul ansamblu rezidenţial a fost construit pe un vechi loc de descărcare a deşeurilor toxice. În această dimineaţă, un grup de proprietari furioşi au ţinut să-l întâlnească pe preşedintele Societăţii de construcţii Messina. Acesta şi-a exprimat îndoielile asupra faptelor dezvăluite de ziarul din Mountain Falls. Totuşi, a promis că va face tot ce-i va sta în putinţă pentru a elucida afacerea. Lucas Messina a promis să răscumpere toate casele deja vândute, dacă prezenţa produselor toxice va fi confirmată de expertiză.

Oamenii furioşi l-au acuzat pe Messina că le-a pus vieţile în pericol şi pretind ca el să acţioneze imediat. Acum, previziunile meteorologice…”

Lorelei rămase o clipă împietrită. Situaţia era şi mai

gravă decât îşi imagina. Lucas era ameninţat personal de furia cumpărătorilor. Acest gând o întoarse pe dos.

În acel moment, un tânăr cu o faţă zâmbitoare şi pistruiată răsări din fundul magazinului.

— Scuzaţi-mă, nu v-am auzit intrând. Cu ce vă pot fi de folos?

— Vr... vreau să ştiu unde se află birourile ziarului din Mountain Falls.

— La capătul acestei străzi.

Lorelei îi mulţumi cu un semn din cap şi ieşi. Un lucru era sigur în prezent. Nu se punea problema să se întoarcă la San Cristóbal fără să încerce să-l ajute pe Lucas. Cum s-o facă? Pe moment, n-avea nicio idee, dar se îndreptă cu un pas ferm spre maşina sa.

Câteva minute mai târziu, parcă în faţa sediului cotidianului.

*

Strănută violent. Nu era de mirare, se gândi ea dând din umeri. De mai mult de trei ore respira praful arhivelor ziarului.

Recepţionera fusese foarte amabilă. Când Lorelei îi explicase că făcea cercetări asupra locurilor înconjurătoare, ea o condusese imediat în această încăpere şi o lăsase să consulte în voie toate documentele.

Nu i se ceruse nici măcar actul de identitate. Date fiind împrejurările, personalul ziarului avea alte preocupări!

Era un cotidian cu tiraj mic, ale cărui birouri nu ocupau decât parterul unui imobil al străzii principale din Mountain Falls. Nu existau decât câţiva funcţionari, ocupaţi până peste cap, fiindcă telefonul nu înceta să sune.

Lorelei surprinsese frânturi de conversaţie când traversase culoarul. Da, se deţineau informaţii precise privind deşeurile toxice care poluau terenul. Nu, nu se putea dezvălui de unde proveneau informaţiile. Da, echipa

de ziarişti urmărea afacerea îndeaproape şi publicul va fi informat imediat când vor apărea noutăţi. Nu, nu fuseseră morţi suspecte la Mountain Falls în aceste ultime luni.

Apelurile înspăimântate veneau din toată regiunea. Locuitorii, la fel şi comercianţii, se temeau ca această poveste să nu aibă repercusiuni negative asupra activităţilor lor. Fiecare avea o temere, o întrebare, o opinie de formulat.

Şi fiecare pretindea răspunsuri!

Şi Lorelei la fel. Dar renunţase să le obţină de la personal. Funcţionarii erau mult prea nervoşi.

Dacă exista un răspuns la această problemă arzătoare, se gândi tânăra, atunci el se afla mai curând în această cameră unde se înghesuiau vechile numere ale ziarului.

Frunzărindu-le, Lorelei află că Lucas dobândise terenul în anii optzeci. Adică înainte de creşterea preţurilor din 1990. Totuşi, nu se hotărâse să-l exploateze decât anul trecut, când îşi prezentase proiectul municipalităţii. Se lovise atunci de neîncrederea asociaţiilor pentru protecţia mediului înconjurător. Municipalitatea încerca să încetinească dezvoltarea urbană.

Nimic excepţional în asta. Toate municipalităţile acţionau în acest sens de câţiva ani şi impuneau promotorilor condiţii drastice. Lucas prezentase un proiect foarte elaborat, respectând peisajul şi vecinătatea imediată a parcului natural. Totul fusese făcut public şi putuse fi examinat de oricine dorise.

Un grup de alegători pretinsese un oarecare număr de modificări, imediat efectuate de arhitecţii şi peisagiştii Societăţii Messina. Lucrările propriu-zise putuseră începe într-un climat de bună înţelegere reciprocă.

Şi totuşi… arhivele dezvăluiau o serie de accidente pe şantier.

Mai mulţi oameni fuseseră răniţi, obligând la o suspendare a lucrărilor mai multe zile. Lucas căutase să

determine cauza acestor accidente şi fără îndoială reuşise, fiindcă activitatea fusese reluată rapid, fără vreun alt incident.

Lorelei puse la loc ultimul exemplar pe care-l ţinea în mână şi scutură încet din cap.

Teoria ei se prăbuşea. Nu exista în aceste articole nici cel mai mic indiciu lăsând să se înţeleagă că cineva dorea cu orice preţ să împiedice construcţia clădirilor.

Tânăra o luă înapoi pe culoarele care răsunau încă de telefoanele locuitorilor. Criza nu era pe cale să se calmeze.

Era târziu şi murea de foame. Firma unui fast-food îi atrase atenţia şi-şi cumpără un sandviş pe care-l mâncă în maşină. Fără să ştie de ce, ghidată de o intuiţie nejustificată, rămase aşezată la volanul jeepului şi nu scăpă din ochi intrarea ziarului.

Răbdarea îi fu răsplătită. Cam peste o jumătate de oră ieşi un bărbat. Din câte îşi amintea, el nu făcea parte din echipa de ziarişti aşa că-l studie cu atenţie. Înalt, slab, cu părul negru, nas coroiat, era îmbrăcat în blugi, o cămaşă colorată şi o vestă kaki. Necunoscutul se târî pe lângă perete, verifică dacă nu era urmărit şi dispăru la colţul străzii. De ce această atitudine? Căuta să scape de priviri?

Lorelei se tot întrebă. Faţa acestui om nu-i era total necunoscută.

Rapid, îşi scoase din sacoşă caietul de crochiuri, unde trasă un portret din câteva linii de creion. Hotărât, mai văzuse acest cap undeva! se gândi ea examinând rezultatul.

Şi brusc, într-o străfulgerare, îşi aminti în ce împrejurări îl văzuze pe acel om. Cu mâini tremurânde, porni motorul şi demară.

*

Lucas parcă în faţa casei şi urcă rapid treptele peronului. Uşa de la intrare era echipată cu unul dintre

acele clopote care răsună în holul vast.

Se scurseră mai multe minute, dar nimeni nu veni să deschidă.

Sună a doua oară.

În continuare, niciun răspuns.

Iritat, încercă uşor clanţa de bronz; degeaba, uşa era zăvorâtă. Cu un gest de nerăbdare, coborî din nou scările şi făcu turul grădinii. Toate ferestrele erau închise. Casa era goală.

Lucas aruncă o privire în spate. Jeepul nu se afla pe alee.

Unde era plecată Lorelei?

Îşi spuse că tânăra plecase în oraş după cumpărături. Existau mari şanse să se întoarcă repede, aşa că se hotărî să aştepte.

Mergând la întâmplare prin grădină, se trezi în faţa terasei. Locul era atât de drăguţ, atât de romantic, înconjurat de o mare de verdeaţă, încât se opri. Un zâmbet îi lumină faţa când se gândi la acea seară când se aşezase acolo cu Lorelei.

Ce clipe minunate…

Timpul trecu fără să-şi dea seama. Apoi, dintr-odată, reveni la realitate şi scrută cu o privire neliniştită casa goală. Ce făcea Lorelei?

Neliniştea îi creştea. Pentru a-şi înşela neliniştea şi aşteptarea, se aşeză pe bancă şi scoase din buzunar caietul de crochiuri al tinerei femei. Acesta se deschise automat la pagina care-l interesa şi contemplă gânditor portretul pe care îl desenase.

Îi trimisese acest carnet, însoţit de câteva cuvinte:

„Îl cunoşti pe acest om? Fotografia lui figura în ziarul de la Mountain Falls înainte de începerea lucrărilor de acolo. L-am zărit astăzi, când părăsea discret birourile cotidianului”.

Fără ea, n-ar fi ajuns niciodată să-l bănuiască pe Hal Davies. Acesta lucrase pe şantierul de la Mountain

Falls mai puţin de trei luni. După o serie de accidente a căror responsabilitate o purta Davies, Lucas îl concediase.

La această amintire, trăsăturile lui Lucas se crispară şi privirea i se întunecă. Unchiul său murise din cauza unei neglijenţe de pe şantier. Aşa că, atunci când crease Societate Messina, se jurase să respecte întocmai măsurile de protecţia muncii în vederea evitării oricărui accident.

Timp de ani de zile, Societatea de construcţii Messina nu înregistrase niciun accident. La Mountain Falls, după ce câţiva muncitori fuseseră răniţi, se dusese el însuşi pe şantier pentru a face o anchetă. Îşi dăduse seama foarte repede că totul se petrecuse din cauza neglijenţei unui singur om… Hal Davies. Fără să ezite, îi spusese lui Davies ce credea despre el şi-l dăduse imediat afară de pe şantier. De atunci, nu mai auzise vorbindu-se despre acel individ. Până în momentul când îi parveniseră crochiul şi cele câteva cuvinte de la Lorelei.

Lucas găsise caietul în faţa uşii, venind de la o întâlnire furtunoasă cu proprietarii. Îi trebuiseră mai multe ore înainte de a-i reveni în minte numele muncitorului concediat în anul precedent.

A doua zi, îl găsise pe Hal Davies când acesta pleca de acasă. După întrevedere, omul părea să nu mai aibă decât o idee în cap: să pună cât mai multă distanţă posibilă între el şi Lucas Messina! Dar înainte de a părăsi regiunea, trebuise, cu sau fără voie, să-l însoţească pe Lucas la redacţia ziarului.

Acolo, trecuse la mărturisiri în faţa ziariştilor stupefiaţi. Povestea cu deşeurile toxice era o pură invenţie!

Imediat, reporterii îşi modificaseră punctul de vedere, neezitând să mărturisească public că fuseseră înşelaţi. Un angajat nemulţumit, căutând să se răzbune pe Societatea Messina, inventase totul. Directorul îi prezentase oficial scuze lui Lucas şi-i liniştise pe locuitori. Terenul pe care fusese construit lotul de locuinţe era perfect curat.

De aici încolo, tot oraşul respiră uşurat şi fiecare se arătă satisfăcut de o concluzie atât de fericită. Cu excepţia lui Davies!

Cu această problemă rezolvată, vânzările luară din nou avânt şi Lucas putea în cele din urmă să se întoarcă la San Cristóbal.

În graba sa de a o regăsi pe Lorelei, abia se abţinuse să nu depăşească viteza legală şi, în mai puţin de o oră, ajunsese la marginea oraşului.

Dar atâta timp se scursese…

Tânăra femeie nu se întorcea.

Casa McGee, în vârful falezei, rămânea disperat de tăcută: Lorelei plecase…

Cu moartea în suflet, Lucas ajunse la birourile Societăţii Messina.

*

Lisa îl întâmpină ca de obicei aducându-i un vraf de corespondenţă. Apoi, îi citi o listă de mesaje urgente sosite în lipsa lui. Foarte repede, îşi dădu seama că el n-o asculta.

Întors cu spatele, vizibil preocupat de câteva gânduri secrete, privea fix pe fereastră.

— Ceva nu este în regulă, domnule Messina? întrebă ea încet.

— Nu ştiu.

Mirată, secretara îşi înălţă sprâncenele. Patronul său n-avea astfel de reacţii. El, atât de plin de energie şi care ataca problemele fără cea mai mică ezitare! Lucas avea într-adevăr stofa unui conducător de întreprindere! Astăzi… Lisa nu-l mai recunoştea.

— Vrei să-mi faci un serviciu, Lisa?

— Bineînţeles.

Lucas mâzgăli câteva cifre pe o hârtie.

— Sună la acest număr până obţii un răspuns.

— Pe cine să caut?

— Pe Lorelei McGee.

Tânăra avu o clipă de surprindere.

— Fiica lui…?

— Exact.

— Am auzit spunându-se că a venit pentru înmormântare şi că s-a instalat în casa de pe faleză.

— Ai văzut-o prin oraş, în aceste zile?

Lisa scutură din cap.

— Nu, n-am văzut-o niciodată. O… o cunoşti?

— Da. Dacă reuşeşti să dai de ea, anunţă-mă imediat.

Secretara se întoarse în biroul ei şi formă imediat numărul. În zadar. Cinci minute mai târziu, nu obţinu niciun rezultat.

De-a lungul întregii zile, încercă să dea de o fantomă…

— Îmi pare rău, îi spuse ea lui Lucas înainte de a părăsi biroul. Domnişoara McGee nu este acasă şi nu există nici robot telefonic.

— Unde este? mormăi el printre dinţi.

Era ros de îngrijorare şi figura lui nu lăsa nicio îndoială. Dorea să rămână singur. Lisa ieşi, un pic neliniştită.

Pe sală, îl întâlni pe Sal. În timpuri normale, nu şi-ar fi permis niciodată să-i spună acestuia ceva. Dar situaţia avea ceva excepţional.

Cinci minute mai târziu, Sal deschidea uşa de la biroul vărului său şi-l descoperea pe Lucas stând pe fotoliu cu capul dat pe spate şi cu o mină posomorâtă. Nimeni n-ar fi putut să creadă, văzându-l, că tocmai salvase întreprinderea de la faliment!

Sal intră în cameră cu un aer hotărât şi se aşeză în faţa lui Lucas.

— Ce mai faci? întrebă el pe un ton vesel.

— Rău.

Sal rămase cu gura căscată. Ce schimbare… Lucas, bărbatul puternic al familiei, cel pe care se sprijinea întreaga Societate Messina, făcea *rău*.

— Ăăă… dacă am ieşi să bem un păhărel? sugeră el. Am tot timpul, Maria a plecat câteva zile cu copiii. Şi… am impresia că trebuie să-ţi schimbi gândurile.

Lucas ar fi preferat să rămână în birou pentru a se gândi în linişte la Lorelei şi să mediteze asupra situaţiei. Dar Sal avea dreptate, un păhărel i-ar face bine. Fără un cuvânt, se ridică şi-şi puse haina.

*

Good Time Cafe tocmai se deschidea şi barul era încă pustiu. Cei doi veri se aşezară şi comandară de băut.

— Ce se întâmplă? întrebă Sal. Nu te-am văzut niciodată în această stare.

— Este din cauză că n-am făcut niciodată ceva atât de prostesc! declară Lucas cu un râs amar. Stai liniştit, n-are nimic de-a face cu munca.

Sal înghiţi o gură de gin tonic şi-şi ridică ochii spre Lucas.

— Cum se numeşte?

— Cine?

— Hai, bătrâne! Sunt sigur că este vorba de o femeie… Dacă vrei să ştii ce gândesc, cred că eşti îndrăgostit! Trebuia să ţi se întâmple într-o zi, nu crezi? Lasă-mă să ghicesc…

Lucas ridică din umeri, deziluzionat.

— Pariez că se numeşte Lorelei McGee.

— De unde ştii?

— Ai fost întotdeauna obsedat de această casă. Era fatal să fii sedus în egală măsură de proprietăreasă.

— Nu este acelaşi lucru, se indignă Lucas.

— Serios?

Lucas nu răspunse. După ce se luptase pentru a-şi lua revanşa asupra destinului, după ani întregi în care nutrise planuri de răzbunare, cum putea să-i explice că putea foarte bine să renunţe la casă… dar nu la Lorelei?

— Ce s-a întâmplat între voi? întrebă Sal.

— Oh, nimic! exclamă Lucas cu amărăciune. Am

minţit-o intenţionat, mi-am ascuns identitatea şi intenţiile în legătură cu casa. După care am plecat fără s-o avertizez şi un cretin de ziarist a profitat de ocazie pentru a-i dezvălui cine eram şi ce voiam. O adevărată catastrofă…

Sal fluieră admirativ.

— Trebuie să mărturisesc că astfel de ascunzişuri nu te caracterizează.

— Totuşi, aşa este. Rezultatul – ea nu-mi mai dă niciun semn de viaţă şi habar n-am unde se află. Lisa a telefonat acasă la ea toată ziua. Nu răspunde nimeni…

— Poate era plecată. Vrei să ne întoarcem?

Lucas scutură din cap, profund deranjat.

— Nu, o voi suna mai târziu. Şi dacă în continuare nu răspunde, nu ştiu ce voi face.

— Precis există cineva care ştie unde se află! Trebuie să aibă prieteni.

— Nu mi-a spus niciodată că ar avea. Am impresia că a trăit întotdeauna foarte singură.

— De acord, dar McGee cunoştea foarte multă mule. La înmormântarea lui a fost o grămadă de lume.

Lucas reflectă un moment. Da! Se lovise de scorpia aceea, în prima seară! Cum se numea oare?

— Iată! exclamă Sherre punând mâncarea în faţa lor. Nu eşti prea bine dispus, Lucas! Crede-mă, nimic nu-i mai bun pentru ridicarea moralului decât o masă bună.

Lucas îşi ridică privirea hăituită spre Sherre.

— Spune-mi, Sherre…

— Ce?

— Câţi ani ai?

Sal se înecă şi-şi ascunse faţa în şervet.

— Am înţeles, spuse Sherre retrăgându-i mâncarea din faţă. Ceea ce-ţi trebuie nu este mâncare, ci un doctor!

— Ah… nu, scuză-mă. Voiam să spun… Ascultă, Sherre, întotdeauna am crezut despre tine că eşti o femeie isteaţă şi cu experienţă… am dreptate, nu-i aşa?

— Da, murmură Sherre, cu mâinile în şolduri. Prefer

aşa.

— Am nevoie de ajutorul tău. Recent am întâlnit o doamnă de… o oarecare vârstă. Nu reuşesc să-mi amintesc numele ei, dar tu poate o cunoşti. Este o actriţă, o prietenă de-a lui Vincent McGee.

Sherre clătina din cap cu un aer încordat.

— Cum este?

Lucas îi făcu o descriere a Melindei şi Sherre îl privi fără a-i veni să creadă.

— Pe ce lume trăim? Nu glumeşti cumva, Lucas? Nu ştii cine este Melinda Taylor?

— Acest nume îmi spune ceva, dar…

— Ai întâlnit-o pe Melinda Taylor şi n-ai recunoscut-o! Nu-mi vine să cred! Nu te uiţi niciodată la televizor? Acum nu apare decât ea peste tot!

— Ăăă… presupun că filmele ei se dau seara foarte târziu… bâigui Lucas, un pic aiurit.

— Era o artistă minunată. O adevărată stea! continuă Sherre entuziasmată. Una dintre cele mai frumoase femei din lume. Umplea ecranul! Era una dintre cele mai bune prietene a lui Vincent şi a jucat adesea în filmele lui.

— Ah… A asistat la înmormântare şi a stat apoi câteva zile în casa lui.

— Nu mă miră. Ce mult mi-ar fi plăcut s-o întâlnesc! M-am întrebat întotdeauna de ce nu s-a măritat cu Thad Morley. Erau făcuţi unul pentru celălalt… continuă Sherre cu un aer visător. Perechea ideală.

— Şi… nu ştii unde as putea da de ea?

Sherre se gândi un moment.

— Mi se pare că şi-a cumpărat o casă în Beverly Hills. Cu mult înainte ca acest cartier să devină la modă. O fi locuind încă acolo?

Lucas clătină din cap şi se ridică mormăind câteva cuvinte de mulţumire. Telefonul se găsea în holul de la intrare şi se grăbi într-acolo.

După ce formă numărul de la Informaţii dădu peste o operatoare amabilă care-i spuse că doamna Taylor locuia

efectiv în Beverly Hills.

Nu, numărul ei de telefon nu era pe lista celor secrete şi nu vedea niciun inconvenient să nu i-l comunice!

Capitolul 9

Căsuţa stil cabană se afla în capătul unui drum prăfuit care trecea printr-o pădure de brazi şi înconjura un lac cu ape liniştite şi adânci. Lucas se opri la încrucişare, ezită, apoi o luă pe micul drum neasfaltat.

Indicaţiile lui Melly nu erau prea precise! remarcă el bosumflându-se. Dar ce bătrână doamnă adorabilă! Când înţelesese din ce motiv îi telefonase, se arătase foarte prietenoasă şi chiar îi ceruse să-i spună pe nume. Prietenii lui Lorelei erau şi ai săi! declarase ea cu o voce veselă. Lucas trebuie să i se fi părut foarte convingător, fiindcă îi dezvăluise fără a sta pe gânduri unde ar putea-o găsi pe „draga micuţă”.

Lucas opri motorul, coborî din maşină şi făcu câţiva paşi spre casă. Aceasta, înconjurată de arbori falnici, era o construcţie simplă şi rustică, la fel cu casele de

altă dată ale pădurarilor. Perdele în carouri roşu cu alb ornau ferestrele şi un fum albăstrui se înălţa pe coş. Ai fi spus că era un tablou naiv.

Lucas contemplă căsuţa, cadrul liniştit şi pentru prima oară după zile întregi, simţi cum neliniştea începe să-l părăsească. Tot drumul se întrebase cum va reacţiona Lorelei văzându-l. O să-l alunge? O să-l respingă? Din când în când aruncase câte o privire caietului de crochiuri aşezat pe scaunul de lângă el. Trimisese portretul lui Hal Davies autorităţilor din Mountain Falls, dar schiţele pe care le făcuse Lorelei, în ziua când se plimbaseră pe malul mării, erau tot acolo şi le privea cu nostalgie.

Cu surprindere şi emoţie, descoperise portretul lui schiţat de ea. Nu era decât o eboşă, totuşi fidelă. Bănuia că Lorelei îşi pusese tot sufletul în acest desen. De fiecare dată când Lucas se uita pe filă, inima i se umplea de speranţă.

Cu mâinile în buzunare, înaintă spre casă. Lorelei nu-l aştepta. Lui Lucas îi trecuse prin cap să-i telefoneze, dar renunţase. Spera ca efectul surprizei să fie în favoarea lui şi i se părea că era necesară o explicaţie prin viu grai. Ezită, apoi plin de hotărâre, se îndreptă către uşă.

Aceasta se deschise de cum ajunse în susul scărilor. Şocat, Lucas se opri în prag, uitând toate discursurile pe care şi le pregătise.

Lorelei stătea acolo, fermecătoare.

Purta o rochie de bumbac înflorat, iar părul îi cădea lin pe umeri. În ciuda cearcănelor care-i subliniau albastrul ochilor, Lucas fu vrăjit.

— Bună, spuse el cu o voce gâtuită de emoţie. Lorelei zâmbi. Un zâmbet dezarmant şi atât de feminin încât se înfioră din cap până-n picioare. Niciodată Lucas nu mai văzuse o femeie atât de frumoasă şi de atrăgătoare!

— Bună, Lucas.

Se lăsă o tăcere stranie. Apoi, amândoi izbucniră în râs.

— Tre'… treceam pe aici, spuse Lucas. Întâmplarea…

— Pe aici? Acest drum nu duce nicăieri.

— Ştiu, spuse el plecându-şi capul, mi-a spus Melly. Lorelei făcu ochii mari.

— Melly? Ţi-a permis să-i spui Melly? Mi-au trebuit optsprezece ani pentru a ajunge la acelaşi rezultat! Şi încă mai pretinde şi acum să-i spun tanti Melly!

— Ăăă… cred că m-a găsit prea bătrân ca să-mi ceară aşa ceva.

Lorelei îl măsură cu o privire admirativă.

— Intră o dată!

Lucas nu se lăsă rugat. Văzută din interior, căsuţa era mai mare decât părea. Plafonul era înalt şi un şemineu impozant ocupa o parte din perete. O mobilă simplă şi confortabilă decora salonul. Lorelei îşi instalase o planşetă de desen la fereastră şi se vedea că se afla în plin lucru.

— Aveam intenţia să revin la San Cristóbal, zise ea cu

un aer degajat. Mai întâi doream să mă odihnesc şi să reflectez un pic.

Lucas clătină din cap, uşurat de această mărturisire spontană… După felul în care se comportase, nu se aştepta să fie bine primit. La drept vorbind, nu s-ar fi mirat dacă Lorelei i-ar fi făcut o scenă.

— Cum ai făcut cunoştinţă cu Melly?

— I-am telefonat s-o întreb unde erai.

— Şi… a acceptat să-ţi spună?

— Ei bine, cred că… am avut argumente foarte convingătoare.

Lorelei schiţă un zâmbet. Lucas era aici, în faţa ei, la fel de frumos şi de seducător ca întotdeauna şi asta i se părea aproape ireal. Nu visa cumva? încerca să se obişnuiască de zile întregi cu ideea că nu-l va mai vedea, că totul se terminase… şi iată că apărea brusc şi o privea cu acei ochi cenuşii şi frumoşi ai lui, de parcă nu s-ar fi despărţit niciodată!

— Vrei să cinezi cu mine?

Lucas îşi cufundă privirea în cea a tinerei femei. Privirea în sine era un răspuns… şi o invitaţie.

Lorelei simţi cum se îmbujorează.

— Voiam să spun…

— Ştiu ce voiai să spui, murmură el înaintând către ea. Lorelei, am fost atât de neîndemânatic.

— Şi eu la fel.

— Tu? Tu n-ai ce să-ţi reproşezi!

— Îmi pare rău că părinţii tăi au fost păgubiţi de către tatăl meu. Toată familia ta a suferit din vina lui, ceea ce n-a fost drept.

— Aşa a fost să fie.

— Da, dar tu n-ai uitat. Ţi-am spus că am venit aici ca să reflectez. Ei bine… hotărârea mea este luată. N-am nevoie de acea casă mare. Dacă o vrei, este a ta.

— A mea? Pur şi simplu?

— Da, a ta, repetă Lorelei. Este o construcţie frumoasă pe care n-aş putea s-o întreţin cum trebuie. Îmi

câştig bine traiul, dar n-am suficienţi bani să locuiesc într-un palat. Dacă o păstrez, timpul va distruge munca bunicului şi unchilor tăi. Ei merită mai mult.

— Credeam că eşti legată de această locuinţă.

— La drept vorbind, cred că această căsuţă îmi convine. După moartea lui Tony m-am refugiat aici şi am găsit o muncă potrivită şi care îmi plăcea.

Bineînţeles, îmi era dor de tata şi de prietenii lui. Dar îmi luam în fine viaţa în mâini şi mă simţeam cu adevărat adultă. Nu vreau să renunţ la asta.

Lucas înlănţui blând degetele tinerei.

— Eşti minunată, Lorelei! Generoasă, plină de pasiune… şi ţin mai mult la tine decât la orice palat!

Lorelei îi aruncă o privire strălucind de maliţie.

— Nu ne cunoaştem de prea multă vreme…

— Da, aşa mi-a spus şi Melly.

— Tot Melly? Şi ce i-ai răspuns?

— Că vreau să-mi petrec restul vieţii pentru a face cunoştinţă cu tine.

Lorelei izbucni într-un râs emoţionat. Lucas poseda arta conversaţiei!

— Cred că asta i-a plăcut mult.

— Impresia asta am avut-o şi eu. În fond, cine este Thad?

— Cel mai bun prieten al tatălui meu. De ce?

— Melly crede că el va ţine neapărat să te conducă la altar.

Lorelei avu impresia că i se opreşte inima în loc şi rămase mută de stupefacţie.

— Aţi… aţi avut o conversaţie lungă, nu-i aşa? murmură ea în cele din urmă.

— Doar patru minute, eram *foarte* grăbit.

Privirea albastră a lui Lorelei se topi în cea a lui Lucas.

— Mai eşti? se interesă ea cu o voce tremurând. Râsul cald şi senzual al lui Lucas o făcu să se înfioare.

— Nu, acum am un pic de timp înaintea mea.

— Da? Cât timp contezi să-mi consacri?

Lucas se aplecă şi o strânse lângă el.

— Cincizeci, şaizeci de ani… poate mai mult.

Lorelei se simţi ridicată de două braţe puternice. Lucas urca treptele ce duceau spre dormitor, cu ea în braţe.

— Şaizeci de ani? murmură ea. Mi se pare mult.

— Minunat de mult. Dacă eziţi, îţi propun un târg: dă-mi timp până mâine dimineaţă ca să te conving.

— Crezi că mă poţi cuceri atât de repede?

Lucas clătină din cap, începu să râdă, apoi şopti la urechea ei:

— În poveştile cu zâne, prinţii îndrăgostiţi îşi ating întotdeauna ţelurile şi prinţesele se mărită cu ei. O ultimă oară, Lorelei, şi doar pentru mine, fii frumoasă, dulcea, minunată prinţesă McGee. Şi când cartea de poveşti se va închide, ne vom întoarce în casa de pe faleză care va răsuna de râsetele copiilor noştri. Pentru totdeauna. Te iubesc.

Sfârşit

*

*

*

*

*

*

*

* * *

*